KATY BELAIR

Chemarea la rampă

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de ANCA MORĂRESCU

Capitolul 1

— Ai auzit? întrebă fata care stătea lângă Kerry. Se zvoneşte că însuşi Ryan Maxwell este în sală.

La acel moment, pentru Kerry lucrurile astea nu însemnară mare lucru. O preocupa şi faptul că pentru câteva clipe va fi audiată de el, dar rolul pe care dorea cu disperare să-l obţină o făcu să uite de orice altceva. Aşteptarea era cea mai grea. Aştepta şi asculta cum ceilalţi, parcă fiecare în parte mai bun ca ea, îşi încerca şansa de a obţine rolul lui Charmian în producţia „Antoniu şi Cleopatra”. Dacă era adevărat că Ryan făcea parte din juriu, probabil că era plictisit de moarte de toate aceste încercări eşuate ale amatorilor de a se asemăna cu personajele creionate de Shakespeare.

— Dar cine ţi-a spus? întrebă fata, simţind că trebuia să facă asta.

— L-a recunoscut cineva. Stă cu şase rânduri în spatele celorlalţi.

Kerry se gândi că acea persoană probabil avea ochi de pisică dacă era în stare să distingă ceva în întunericul din amfiteatru. Începuse să n-o mai intereseze interpretarea celorlalţi, ci doar impactul pe care aceştia îl aveau asupra lui.

Regizorul de scenă veni lângă ea şi o privi întrebător. Fata îşi netezi fusta verde de mătase şi, trăgând aer în piept, îşi spuse numele:

— West.

— Ieşi pe partea cealaltă când termini, da?

Fata ieşi pe scenă şi murmură un „Bună dimineaţa!”, la care răspunseră două voci, una de bărbat şi una de

femeie, de undeva din stânga ei.

— Începe, te rog, de la „Luminează-te cer întunecat”, spuse femeia. Steward te va ajuta.

Acest Steward era ajutorul lor. Era un tip înalt, îmbrăcat în pantaloni roşii care trase un scaun undeva, mai departe de ea, pe scenă. Ţinea în mână scenariul de pe care nici nu s-a obosit să-şi ridice ochii.

Kerry trase aer în piept şi îşi începu reprezentaţia.

— „Luminează-te cer întunecat sau adu ploaie, ca să cred că înşişi zeii plâng…”

După ce termină de spus rolul ei, urmă o tăcere, apoi un murmur de voci care sugera că se discuta ceva aprins. Apoi, femeia, vorbi cu voce tare:

— Nu eşti tu fata care a avut un rol în serialul difuzat cu câteva luni în urmă?

Kerry se gândi puţin dacă e bine să recunoască asta, neştiind dacă va fi considerat un punct în minus pentru ea.

Serialul nu prea prinsese la public, dar ea avusese un rol insignifiant pentru a contribui la decăderea lui, aşa că se văzu nevoită să recunoască. Dacă n-ar fi avut nevoie de bani la acea perioadă, nici n-ar fi acceptat rolul, pentru că nu i se potrivea deloc.

— Mulţumim, domnişoară West. O să vă anunţăm.

Ei bine, la ce se aştepta? se întrebă Kerry când ieşi în stradă, la câteva minute după asta. Mai erau încă trei persoane care-şi aşteptau dreptul de a intra în scenă şi cum putea spera că cei din juriu aveau să-i trimită pe toţi acasă, spunând că găsiseră ceea ce căutau în persoana ei? Astea erau doar… vise. Se întâmplau doar în poveşti.

Dar n-avea de gând să renunţe la speranţă. Nici gând. Lucrurile astea şi le spunea în timp ce aştepta cuminte să se facă verde ca să poată traversa strada. O maşină încetinise viteza. Poate dacă trecea acum, înainte să…

Un scârţâit de frâne, nişte înjurături nervoase şi o

mână puternică îi prinse braţul gol şi o trase din faţa taxiului care apăruse de nicăieri, fu tot ce-şi aminti. Palidă şi speriată, ridică privirea ca să-i mulţumească salvatorului. Dar parcă totul se risipi în jurul ei. Oare de câte ori văzuse acest chip întunecat, aceste trăsături care umpleau paginile cărţilor şi revistelor? Oare de câte ori văzuse spectacolele acestui actor care încânta oricând audienţa cu talentul lui? În mod involuntar, îi rosti numele:

— Ryan Maxwell!

Un zâmbet uşor descreţi puţin fruntea bărbatului din faţa ei. Chiar şi când zâmbea, avea parcă o doză de ironie controlată.

— E mai mult decât flatant în asemenea împrejurări. Obişnuieşti să sari în faţa taxiurilor?

— Nu… nu l-am văzut, se bâlbâi ea.

— Ce uşurare! O studie, nedându-i încă drumul la mână.

Te simţi bine? Eşti cam palidă.

Kerry încercă să-şi revină. Oare ce va crede despre ea dacă se mai holbează mult la el? Dar probabil că era foarte obişnuit cu asemenea reacţii.

— Oh, da, sunt bine, încercă ea să-l asigure. Mulţumesc că m-ai tras la timp din faţa maşinii. Norocul meu că ai fost în preajmă. Dacă n-ai fi apărut tu… poate că acum eu… poate că s-ar fi întâmplat să… Se opri, ruşinată că începuse să bată câmpii. Sunt bine acum, mai spuse ea o dată.

Bărbatul însă nu părea hotărât să-i dea drumul.

— Mie nu mi se pare că eşti bine. O privi cu ochi verzi, pătrunzători. Când ai mâncat ultima oară pe ziua de azi?

Întrebarea lui veni pe neaşteptate.

— Nu cred că… începu ea.

— Nu e treaba mea, să ştii. Dar n-am chef să te arunci sub roţile altei maşini, după ce te-am salvat prima

dată. Ce-ai mâncat la micul dejun? Pâine prăjită şi cafea?

— Ei bine… da, recunoscu ea. Dar nu mi-e deloc foame, şi apoi adăugă tăios: poţi sta liniştit, n-am să mor de inaniţie!

— Nu? Ei bine eu am mai văzut faţa asta speriată. Haide, e un bar după colţ. Cred că putem servi acolo măcar câte un sandviş.

— Oh, te rog, n-aş putea accepta aşa ceva.

— Nu poţi accepta o băutură şi un sandviş de la un străin? O privi cu şi mai multă ironie. Dar mă cunoşti, domnişoară West.

— Îmi ştii numele?

— Eram în teatru când ţi-ai spus rolul, mai devreme. Apoi adăugă cu lejeritate: părul ăsta roşu al tău iese în evidenţă de la kilometri.

În timp ce vorbea, o conducea spre barul de care-i vorbise, iar fata îl urma oarecum amuzată, gândindu-se dacă toate astea i se întâmplă cu adevărat. Dar dacă era într-adevăr un vis, atunci era cu siguranţă unul care se transformase în realitate! Simţea căldura degetelor care-i ţineau umărul şi mirosul pielii lui. De câteva ori, trecură pe lângă persoane care începuseră să comenteze pe seama lor, dar se părea că bărbatul de lângă ea nu dădea atenţie altcuiva în afară de ea. N-au mai vorbit decât în momentul în care au ajuns în local.

— Aşază-te aici, spuse el, galant, indicându-i o masă mai retrasă, ferită de ochi curioşi. În timp ce o ajută să-şi dea jos haina, spuse: lipsesc un moment.

Kerry se supuse şi se aşeză în locul indicat. Îl urmări cu privirea cum se apropia de bar şi dă comanda. Apoi, când îl văzu că se îndreaptă spre masă, se retrase şi mai mult în scaunul ei, parcă pentru a se feri de el.

Ryan Maxwell se aşeză în colţul opus, scoase o cutie cu ţigarete, o servi, iar după ce tânăra refuză, scoase una maronie, după care închise cutiuţa şi o vârî în buzunar. Şi-

o aprinse şi, sprijinindu-se de spătarului scaunului, o privi printre rotocoalele de fum.

Kerry îi susţinu privirea, dar nu reuşi să controleze îmbujorarea care devenea tot mai accentuată. Cu siguranţă, nu se ridica la standardele cu care era obişnuit el, dar simplul fapt că stătea la masă cu unul dintre cei mai râvniţi bărbaţi ai planetei, o făcea să tremure de emoţie. Emana un soi de atracţie care te copleşea şi în acelaşi timp te făcea să-l urăşti pentru slăbiciunea pe care o simţi în preajma lui.

— Cât de mult îţi doreşti o slujbă? întrebă el, rupând tăcerea care se aşternuse între ei.

— Nu mai mult ca ceilalţi zece mii de actori care nu au încă loc de muncă, aşa cum spun statisticile.

— Nu cred că sunt chiar aşa de mulţi şi oricum, noi ne adresăm doar unui mic număr din aceşti actori. Ce-ai mai făcut în afară de acel serial televizat?

— Nimic. Mă tem că nu m-a ajutat prea mult referinţa asta.

— Niciodată nu e de ajutor să menţionezi că ai făcut parte din distribuţia unui serial fără succes. Între timp, apăru şi chelnerul cu tava. Mulţumesc, Roy, e bine aşa.

O farfurie cu plăcintă de carne şi cartofi fu aşezată în faţa lui Kerry, alături de cuţit şi furculiţă. Era urmată de un pahar şi de o sticlă de vin roşu.

— Serveşte, spuse Ryan, nu aştepta să se răcească.

Încet, fata începu să mănânce din porţie, oarecum conştientă de bărbatul care stătea în faţa sa şi încercând să-şi potolească foamea care o făcea să devoreze într-o clipă mâncarea.

Ryan îi turnă şi un pahar cu vin, pe care i-l puse în faţă.

— După ce mănânci, să bei şi asta. Nimic nu te înviorează mai mult ca un pahar cu vin.

Fata îi zâmbi puţin, după care continuă să mănânce.

— A fost foarte bună, spuse ea după ce termină tot. Una dintre cele mai bune pe care le-am mâncat vreodată. Privirea ei o întâlni pe a lui. Mulţumesc din nou.

— Cam multă recunoştinţă pentru o porţie de mâncare, nu crezi?

— Totul e relativ. Kerry luă o înghiţitură mică din paharul de pe masă, apoi îl puse jos şi-l privi pe bărbatul din faţa ei.

— Câţi ani ai, Kerry West? veni întrebarea neaşteptată a bărbatului.

— Douăzeci şi doi, spuse ea cu voce joasă, apoi, ca să se apere, adăugă repede: douăzeci şi trei.

— Serios? întrebă el cu o expresie impenetrabilă. Când?

— Când? Din nou o surprinse întrebarea lui. De ce-l interesa data ei de naştere? Ei bine, dacă vrei să fiu mai exactă, pe douăzeci şi opt martie.

— Asta înseamnă că eşti berbec, spuse el, zâmbind. Eu sunt taur.

— N-am crezut că eşti genul de persoană care studiază semnele zodiacale.

— Aici ai dreptate. Sunt de părere că ne facem propriile noastre destine.

— Asta nu e neapărat adevărat, îl contrazise ea. Soarta joacă un rol important în vieţile noastre.

— Să înţeleg că tu faci parte dintre femeile care cred că există acel bărbat de care vă este sortit să vă îndrăgostiţi şi apoi cu care să vă căsătoriţi?

Începuse s-o ironizeze.

— Poate că îmi e sortit să nu mă căsătoresc niciodată, spuse ea, înfruntându-l.

— Şi care ar fi alternativa pentru o femeie? Cariera nu e un substitut pentru casă şi familie.

— Acelaşi lucru poate fi aplicat şi unui bărbat, spuse ea.

— Te înşeli, din păcate. Unui bărbat i-ar fi extrem de bine necăsătorit, dacă asta şi-ar propune de la viaţă.

Începuse s-o enerveze calmul lui. De ce îi punea atâtea întrebări? Şi cum Dumnezeu ajunseseră să discute despre lucruri atât de personale?

Erau practic nişte străini, iar străinii nu ajung să vorbească despre astfel de probleme.

La un moment dat, fata se uită la ceas şi constată cu stupoare că era aproape ora trei, ceea ce însemna că stătuseră împreună mai bine de patruzeci de minute. Probabil că Ryan Maxwell era un om extrem de ocupat, iar din cauza ei pierdea timp preţios.

— Îmi cer mii de scuze, spuse ea jenată, luându-şi geanta în mână. Te-am reţinut mai mult decât trebuia. Probabil că te grăbeşti.

— Când o să mă grăbesc, o să-ţi spun, zise el calm. Acum stai liniştită şi termină-ţi vinul. Sau poate preferi altceva?

— Oh, nu, negă ea. E bine aşa. Şi ca să dovedească, luă repede o înghiţitură cu care se înecă imediat. Începu să tuşească şi să-i curgă lacrimile, şi deodată, o batistă albă apăru în faţa ei, de la aceeaşi mână salvatoare.

Kerry îşi şterse ochii şi-i mulţumi.

— Pentru Dumnezeu, nu te-am forţat să bei repede vinul. Mai e timp până mă cheamă. Mai povesteşte-mi despre tine, o rugă el. De cât timp eşti în teatru?

— De cinci ani, dacă pun la socoteală şi Scoala de

Actorie. Când am terminat, am acceptat rolul în acel serial. Mi-aş fi dorit să nu mă grăbesc atât şi să mai rămân la Brentford.

— Brentford, ai zis? Ce făceai acolo?

— Oh, la început de toate, abia după câteva luni am avut câteva roluri mai semnificative. Îl privi cu atenţie: ai fost şi tu acolo, nu-i aşa?

— Da, spuse el, încruntat. Acum mult timp.

Acum doisprezece ani, se gândi Kerry. Dar la vârsta de treizeci şi patru reuşise să facă destul de multe. Cu patru ani în urmă, rolul lui Hamlet interpretat de el a fost declarat cel mai bine jucat vreodată. De atunci, participase la nenumărate piese de teatru şi făcuse şi două filme de real succes.

— Ce-mi poţi spune despre părinţii tăi? îi întrerupse el gândurile. Au habar ce fel de viaţă ai dus lunile astea?

— Părinţii mei au murit când aveam şapte ani. Am fost crescută de unchii mei până la şaisprezece ani.

— Şi atunci, ce s-a întâmplat?

— Mătuşa Alice a murit, spuse ea, pe ton normal. Unchiul John s-a recăsătorit la un an după asta, iar eu… pur şi simplu eram în plus.

— Şi atunci, te-ai hotărât să te apuci de actorie?

— Mai mult sau mai puţin. Întotdeauna am avut o atracţie spre acest domeniu, iar când unchiul John s-a oferit să-mi plătească studiile pe trei ani, mi s-a părut cel mai bun lucru pe care l-aş putea face.

— Mda, era convenabil pentru ambele părţi, observă cu ironie Ryan. Şi unde locuieşte unchiul tău?

— În Australia. A emigrat împreună cu soţia sa, cu câţiva ani în urmă.

— Şi a întrerupt legătura cu tine. O spuse nu ca pe o întrebare, ci ca pe un fapt deja de necontestat.

— Deloc, se apără fata. Ne scriem primesc şi întotdeauna un cadou de la ei, de Crăciun şi de ziua mea.

— Cadouri pe care le deschizi într-o cameră de cămin, într-o izolare dulce.

— Într-o cameră de cămin, da, dar nicidecum izolată. Stau într-o casă închiriată alături de încă două studente la medicină, două la farmacie şi un viitor afacerist.

— Înţeleg, spuse gânditor bărbatul. Am văzut că astăzi nu te-ai uitat deloc pe scenariu. Ai memorat rolul, sau ai mai jucat-o pe Charmian înainte?

— Da, am jucat alături de echipa de la Brentford, dar… Făcu o pauză. Ştiu că n-ar trebui să te întreb, dar crezi că am vreo şansă să câştig acest rol?

Urmă o scurtă pauză înainte ca bărbatul să dea un răspuns, dar când o făcu, părea să se simtă oarecum iritat de întrebare.

— Ştii că n-am eu ultima decizie.

— Ştiu, spuse ea, începând să se simtă stânjenită. Şi nu vreau să crezi că încerc în vreun fel să te influenţez. Nici măcar nu vreau să-ţi dovedesc că pot face asta… Kerry tăcu şi-şi muşcă buza. Oh, oare de ce nu tăcuse? Când ridică privirea, el îi zâmbea, iar fata se învioră puţin.

— Nu, spuse el. Nu cred că ai fi în stare să faci aşa ceva. Dar, ia spune-mi, de ce vrei cu atâta disperare rolul ăsta? Pentru că ai mare nevoie de bani?

— Bani? Oh, cred că ar fi grozav să mai câştig ceva, dar aş face-o şi pentru nimic, decât să n-o fac. Vocea începu să i se însufleţească. Mi se pare că e o piesă excelentă. Shakespeare s-a întrecut pe sine când a conceput-o.

— Chiar crezi că e mai bună decât celelalte?

— Mai bună, n-aş putea spune. Dar n-o pot compara în niciun caz cu „Othelo” sau „Hamlet”.

— Dar e tot o tragedie.

— Da, dar deloc cu acelaşi sens. Este… o viziune despre dragostea perfectă a doi oameni care au experimentat deja tot ce le-a oferit viaţa. Niciodată nu-mi va provoca o astfel de emoţie altă piesă de teatru.

— Un bărbat şi o femeie, amândoi lipsiţi de scrupule, când vine vorba de ambiţiile personale. Doar Shakespeare a fost în stare să transforme asemenea caractere în unele simpatice, nu crezi?

— Cred că da, spuse fata, cu timiditate. Era oarecum surprinsă de schimbarea lui de atitudine. Pentru prima dată îşi dădu seama că rămăseseră singuri în bar. Se uită

la el şi spuse: cred că ne aşteaptă pe noi ca să închidă şi oricum, ţi-am răpit destul timp.

De data asta, bărbatul nu o mai contrazise.

— O să-ţi aduc haina.

În prag, o întrebă:

— Unde te duci acum?

— Acasă, spuse fata, tremurând în aerul rece al după-amiezii.

— Şi unde e acasă?

— Camberwell, spuse ea. Iau metroul din staţia de vizavi.

Bărbatul privi traficul infernal de pe stradă.

— Şi probabil o să te omori singură până ajungi acolo. Maşina mea e parcată lângă teatru. Haide, te duc eu acasă.

— Oh, n-aş putea să… începu ea, ca mai devreme în după-amiaza aceea. Dar, la fel ca atunci, Ryan nu-i ascultă protestele şi, luând-o de braţ, o duse spre parcare.

Aşezată în superba maşină, Kerry încercă să se relaxeze şi să ignore luxul cu care nu era deloc obişnuită. Dar nu putu face asta, mai ales fiindcă era conştientă de bărbatul arătos de la volan. Stătea încordată şi retrăia momentul în care o ajutase să-şi pună centura de siguranţă. Încă îi mai simţea degetele fine şi atingerea delicată.

Făcură un slalom prin traficul infernal, iar Ryan demonstră că ştie toate scurtăturile posibile ale acelui drum, astfel încât, Kerry se gândi că ar fi făcut invidios orice taximetrist.

Când opri în sfârşit maşina pe strada unde locuia tânăra, aceasta îşi dori să plece cât mai repede de lângă el. Dar bărbatul nu era atât de dornic să-i dea drumul.

— Stai, nu te grăbi, spuse el. Ştii, strada asta arată exact cu cea pe care am locuit acum câţiva ani. Doar că aceea era în Bloomsbury. Uite, până şi magazinul de pe

colţ arată la fel.

Kerry se uită la el, fără a-i veni să creadă că un om ca el, căruia îi stătea atât de bine în postura de acum, fusese şi altfel.

Se pare că Ryan îi citise oarecum gândurile, pentru că se întoarse spre ea şi spuse:

— E adevărat, a trebuit să încep şi eu de undeva. Iar tu îmi calci pe urme. Să nu mă dezamăgeşti, Kerry.

Capitolul 2

Tânăra nu mai ştia cum s-a dat jos din maşină. Îşi amintea doar că bărbatul acela frumos care cu câteva ore în urmă îi salvase viaţa, acum îi făcea cu mâna dintr-o maşină luxoasă care se îndepărta de ea.

Deci, asta a fost tot, îşi spuse ea. Până când va ajunge acasă, va uita complet de existenţa mea.

Intra grăbită în casa care mirosea a ceapa prăjită şi a ciment proaspăt. La parter, Regency punea un rând de gresie în baie. Fata trecu neobservată, însă când urcă spre camera ei, un tânăr lălâu, îmbrăcat neglijent, apăru cu o tigaie în care prăjise o bucăţică de friptură şi nişte ceapă.

— Mi s-a părut mie că aud pe cineva. Cum a fost?

— Cum e de obicei, veni răspunsul tinerei, urmat de un zâmbet slab.

— Hei, spuse Philip, parcă special s-o trezească la realitate. Nu eşti fata care a plecat azi-dimineaţă de aici! Parcă te duseseşi să impresionezi.

— Aşa a fost, dar n-am impresionat pe nimeni.

— Adică, vrei să spui că au zis că n-au nevoie de tine?

— Ei bine, nu… chiar. Kerry se sprijini de perete şi aproape izbucni în plâns.

— Oh, Philip, n-am nicio şansă. El a zis că am, dar sunt sigură că n-a vorbit serios.

— Cine a zis?

— Ryan Maxwell. Mi-a cumpărat o plăcintă. Philip se uită o clipă la ea, apoi adăugă:

— Uite ce e, am făcut nişte cafea. Bea o ceaşcă împreună cu mine şi povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

O conduse în camera lui, unde puse conţinutul tigăii într-o farfurie pe care o lăsă pe masă, după care turnă cafea în două ceşti şi zise:

— Bine, acum povesteşte-mi de la început, te rog. Vrei să spui că acel Ryan Maxwell ţi-a cumpărat o plăcintă?

Lui Kerry i-au trebuit cam cinci minute să facă un rezumat cu ceea ce i s-a întâmplat în toată după-amiaza aceea. Până atunci, îşi termină cafeaua şi se simţea un pic mai bine.

— Deci vezi, nici nu mi-a spus ce şansă am să primesc rolul!

— Hm, din ce mi-ai spus şi din ce ştiu şi eu despre el, nu pare deloc genul de om care să vrea să uşureze viaţa cuiva. Dar ce ţi-a spus când ai coborât din maşină? Să nu-l dezamăgeşti, nu?

— Oh, dar a fost doar o glumă. Sunt sigură că n-a zis-o intenţionat.

— Se poate, dar dacă n-a fost aşa, e posibil să fi pus o vorbă pentru tine şi dacă regizorul teatrului te alege, să nu-l dezamăgeşti.

Kerry îşi dorea să creadă asta. Simţea că i-ar mai da curaj. Dar ştia că era prea mult pentru ea.

Se auzi o bătaie în uşă şi-şi făcu apariţia vecinul de palier, un băiat scund, dar cu o faţă frumoasă. Spre deosebire de îmbrăcămintea neglijentă a lui Philip, acesta purta un costum gri şi o jachetă pe umăr.

— Dacă o vezi cumva pe Kerry… începu el. Deci, aici ai fost tot timpul ăsta cât te-am aşteptat! spuse el exasperat, când o zări pe fată acolo. Poate ai uitat, dar trebuia să ne întâlnim la două!

— Oh, Doamne! Aşa e. Am uitat! Îmi pare rău, Ralph. Serios. Am fost reţinută cu alte treburi.

— Nu cu mine, nebunule! se răsti la el Philip care observă privirea de gheaţă pe care i-o arunca Ralph. Kerry a noastră a fost reţinută de unul dintre marii şefi.

— Despre ce tot vorbeşte? întrebă tânărul, deloc încântat. Unde ai fost în tot timpul ăsta?

Kerry nu mai avea chef să repete povestea. De fapt, parcă nici nu i se părea că s-a petrecut vreodată aşa ceva. Poate totul fusese doar în imaginaţia ei.

— Nu-l lua în seamă, spuse ea, repede. Au fost mai mulţi decât mă aşteptam, asta e tot. Se uită la ceasul de pe masă. N-am putea merge şi acum? întrebă ea. Nu e târziu.

— Muzeul s-a închis de la trei şi un sfert.

— Oh, dar unde mergeaţi? întrebă Philip.

— O duceam să vadă cum e la bursă.

— Ce încântător! exclamă băiatul cu ironie. Dar poţi s-o duci acolo în fiecare zi.

— Nu pot. Doar azi era ziua mea liberă, iar diseară şeful m-a pus să mă ocup de o chestiune personală.

— Ei, lasă că o s-o duc eu pe Kerry la film.

— Dar mai am câteva ore libere. Cred că putem merge undeva să bem un ceai.

— Oh, te rog, Ralph, nu te supăra, dar mă cam doare capul şi cu siguranţă n-aş fi o companie prea plăcută.

Ralph îl privi cu ciudă pe Philip, după care spuse:

— Bine, sper să-ţi treacă repede durerea de cap.

— Aşa va fi, bătrâne. Imediat cum închizi uşa în urma ta, bombăni Philip.

— Chiar trebuie să te porţi aşa grosolan cu el? îl luă Kerry la rost pe tânăr când rămaseră din nou singuri. E un om foarte interesant, dacă ajungi să-l cunoşti.

— Oh, să mă ferească Dumnezeu de aşa ceva! Dar ce spui de ideea mea? N-am mai mers de ani buni la film.

— Nu ne permitem! spuse ea, întristându-se.

— Vorbeşte în numele tău. Am primit astăzi un cec şi, deşi n-am mulţi bani pe el, cu siguranţă merită să

sărbătorim.

— Cred că mai bine i-ai economisi. Nu mă simt în stare să stau într-o sală de cinema, seara asta.

— Şi ce-ai să faci? Te duci în camera ta şi visezi la momentul tău de glorie? Haide, draga mea, e timp destul să ne gândim la asta când n-avem bani.

— Ceea ce nu va dura mult, după câte se vede. Dar cu microscopul ăla nou pe care ţi-l doreai, cum rămâne?

— Vor mai fi alte ocazii pentru a mi-l cumpăra. Acum, nu te mai opune atât şi hai să mergem. Ne-ar face bine la amândoi dacă am ieşi de aici.

Da, Kerry trebuia să recunoască că i-ar fi făcut bine o ieşire în compania lui Philip. De când venise în acea casă, tânărul o luase sub aripa lui ocrotitoare, considerând-o ca pe o soră mai mică, deşi diferenţa dintre ei era de doar nouă luni. Alături de el se simţea întotdeauna relaxată, un sentiment total diferit de cel trăit alături de Ryan Maxwell. Poate alte femei s-ar fi simţit relaxate în compania lui, dar nu şi ea. A făcut-o să fie conştientă de el şi chiar ajunsese la un moment dat să creadă că i-ar fi fost mai bine dacă toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Bine, fu ea de acord, încercând să-şi ia gândul de la bărbat. O să vin cu tine. Dar mai întâi trebuie să merg să mă schimb. La ce oră vrei să plecăm?

— Imediat cum eşti gata. O să mă uit în ziar şi o să văd ce filme sunt.

— Şi o să te schimbi, nu?

— Dar ce nu e în ordine cu ce port acum? întrebă el, intrigat.

— Ei bine, spuse ea, privindu-l din cap până-n picioare, în afară de faptul că pantalonii ăia arată de parcă ai fi dormit în ei, cred că e totul în regulă.

— Serios? Philip era oarecum încurcat. Atunci, mai bine mi-i pun pe ceilalţi. Sunt pe aici, pe undeva.

— Sunt puşi în şifonier. Ţi i-am călcat aseară, dacă

mai ţii minte.

— Aşa e. Se duse spre şifonier. Apoi, privind-o, spuse: haide, ce mai aştepţi? Du-te să te pregăteşti sau nu vom mai ieşi deloc.

— Un sfert de oră, promise ea şi ieşi repede pe uşă. Ajunsă în camera ei, după ce închise uşa se îndreptă şovăind spre patul plin de reviste. Deschise una şi, la pagina şaizeci şi şase, o figura cunoscuta îi zâmbea cu nonşalanţă. Rupse pagina şi o mototoli în mână. Ce-i venise să suspine după o fotografie? Cu cât îl uita mai repede pe Ryan Maxwell, cu atât mai bine.

Filmul pe care au ales să-l vadă era unul franţuzesc, chiar foarte bun. După asta, Philip a dus-o la un restaurant italian, unde au mâncat spaghete delicioase. Când au ajuns acasă, Kerry era extrem de obosită şi s-a bucurat enorm că Philip a fost delicat cu ea şi a trimis-o direct la culcare.

Se trezi cu o lumină difuză în cameră şi cu ploaia şiroind pe geam. Ar fi putut să meargă să aprindă veioza, dar asta însemna să se dea jos din patul călduros. Oricum, n-avea de ce să se trezească. Nu trebuia să se ridice din pat, pentru că n-avea nimic special de făcut în acea zi.

Ţârâitul telefonului de jos nu primi niciun răspuns. Doar când vocea de femeie o chemă, Kerry sări din pat ca arsa şi se grăbi să vadă cine era. Cine ar putea să-i telefoneze la opt jumătate dimineaţa? Doar dacă…

Fără să-şi dea seama când şi-a îmbrăcat halatul, Kerry se pomeni pe scări, alergând spre receptorul pe care mai mult îl smulse din mâna doamnei O'Keefe.

— Kerry West la telefon.

După două minute, puse receptorul în furcă şi, evitând privirea curioasă a proprietarei, se întoarse spre Philip, care tocmai cobora scările în halat de casă.

— Am reuşit! Am primit rolul! Vor s-o joc pe Charmian. Philip începu să strige de bucurie şi merse la ea şi o luă în braţe, sub privirile dezaprobatoare ale femeii de

lângă ei.

— Ai reuşit! Ai reuşit! Ştiam că o să poţi! O puse jos şi o privi apreciativ.

Deodată, uşile se deschiseră şi ceilalţi locatari cerură explicaţii pentru zgomotul produs.

Philip le spuse imediat despre ce era vorba şi tânăra se trezi felicitată de toţi.

— Închipuiţi-vă, doamnă O'Keefe, peste câţiva ani veţi putea pune o plăcuţă la etaj, pe care să scrie că aici a locuit faimoasa Kerry West!

— Vom vedea, spuse ea, înţepată. Despre ce piesă e vorba?

— Ce fel de piesă? pufni Philip. Ce mai contează? Ştie ea. Hei, Kerry, în ce piesă joci?

Fata tocmai urca scările spre camera ei şi când auzi întrebarea, îi privi dezorientată.

Piesă? Nici măcar nu se gândise la piesă. Tot ce-i trecea prin cap era că acum îl va vedea din nou pe Ryan Maxwell.

Prima citire a piesei „Antoniu şi Cleopatra" avu loc în sala de repetiţii a teatrului, la zece zile după ce lui Kerry i se confirmă primirea rolului.

Prima sosită, Kerry, se aşeză pe unul dintre scaunele de pe al treilea rând, de unde putea vedea foarte bine ce se întâmplă pe scena care părea să ocupe mai mult de jumătate din suprafaţa sălii. Toţi cei de pe scenă păreau atât de încrezători şi de experimentaţi, mult mai experimentaţi decât ea – poate în afară de fata brunetă care tocmai intra dezorientată pe uşă. Poate era şi ea nouă pe scena West End?

Aproape pe toţi ceilalţi îi cunoştea, din vedere, sau după nume. Acolo sus, stătea la o masă Edmund Peters, care trebuia să-l joace pe Octavius. Lângă el, Howard Winston, interpretul lui Enobarbus, era implicat într-o discuţie cu producătorul, un om cu mult talent şi cu o

experienţă uluitoare, care mai lucrase cu aceşti oameni de nenumărate ori. La patruzeci şi doi de ani ai săi, deja câştigase dreptul de a regiza toate piesele lui Shakespeare care se jucau în ţară. Să lucrezi cu el, era o adevărată onoare.

— Charmian sau Iras? se auzi o voce leneşă în spatele ei, care-i întrerupse gândurile. Fata se întoarse brusc să-l vadă pe bărbatul care se sprijinea cu atâta neglijenţă de scaunul pe care îl ocupase ea. Avea păr blond şi des, care se revărsa puţin peste gulerul jachetei din piele neagră. Iar tenul măsliniu scotea în evidenţă ochii de un albastru-deschis.

— Adrian Vaughan, spuse el, cu un zâmbet calculat pe care obişnuia să-l folosească pentru a impresiona fetele. Agrippa.

— Kerry West, spuse ea, şi zâmbetul bărbatului se lărgi.

— Atunci, înseamnă că trebuie să fii Charmian. Se aşează pe scaunul de lângă ea şi adăugă pe un ton oarecum îndurerat: o să fie mare păcat să ascunzi părul ăsta frumos sub o perucă neagră. Roşcatul e o culoare atât de rară. Cred că eşti prima care o aduce în scenă după ce Moira

Shearer s-a lăsat de balet.

— Atunci, înseamnă că va trebui să-mi asum responsabilitatea asta, nu? Te-am văzut anul trecut în Richard al III-lea, la Stratford. A fost o producţie reuşită, nu-i aşa?

— Oh, fără îndoială. Dar vocea lui sună oarecum rece. Dar mă mir că m-ai remarcat. Abia de-am avut zece replici. Apoi, apropiindu-se şi mai mult de ea, şopti: dar cum de n-am auzit nimic de tine? Ce ai făcut până acum?

— Oh, foarte puţine lucruri şi majoritatea neînsemnate. Nu voia să aducă vorba despre serialul în care jucase. Ai fost plecat din ţară, nu-i aşa, domnule Vaughan?

— Hei, nu mai fi aşa respectuoasă. îi făcu cu ochiul şi apoi o ciupi uşor de obraz. Înţeleg că eşti începătoare, nu? Atunci, stai pe lângă mine şi o să te învăţ câte ceva.

— Am sentimentul că mi-ar fi mai bine dacă aş acţiona pe cont propriu.

— Ei, nu fi încăpăţânată, dragă. Eu doar... Se opri brusc, privind în spatele ei, spre uşă. Ah, uite că vin şi regele şi regina, spuse el, cu faţa schimonosită. Sper că n-au uitat să pună covorul roşu!

Kerry se întoarse şi ea să vadă bărbatul înalt, cu trăsături colţuroase, şi pe femeia de lângă el, pe care o zări abia când aceasta îşi puse o mână albă şi delicată pe braţul lui Ryan şi-i şopti ceva la ureche, care-l făcu pe bărbat să afişeze un zâmbet uşor.

— A intrat doamna! spuse Adrian cu ironie în glas.

Uimită de cinismul omului de lângă ea, Kerry continuă să privească faţa cu trăsături delicate spre care erau îndreptaţi toţi ochii din sală. Nu putea să-i învinuiască pe cei care o priveau cu atâta nesaţ. În mod clar, aveau ce vedea: o femeie potrivit de înaltă, cu o frumuseţe izbitoare, cu un păr lung şi negru, care-i încadra faţa şi-i acoperea umerii dezgoliţi de rochia din mătase roşie, ce se mula ca o mănuşă pe trupul ei mlădios. Era Paula Vincent, una din cele mai apreciate actriţe ale teatrului West End şi cea care jucase în cele mai multe piese shakespeariene.

Kerry îşi aminti că numele ei fusese asociat cu cel al lui Ryan în ultimele luni, în aproape toate ziarele. Era o femeie care avea tot ceea ce-i trebuia unui bărbat: frumuseţe, talent şi bogăţie.

— Mă întreb cât va mai dura până va pune mâna pe el. Săracul, nici nu ştie ce-l aşteaptă.

— Adică vor să se căsătorească? întrebă Kerry cu inocenţă în glas.

— Ei, draga mea, nu va fi o decizie luată de comun acord. Dacă Paula va dori una ca asta, atunci aşa va fi.

Obţine tot ce-şi doreşte. Iar acum îl vrea pe Ryan Maxwell.

— Cum de ştii aşa ceva?

— Pentru că mi-a spus-o chiar ea. Deci, se poate spune că ştiu exact de la sursă, nu?

— O cunoşti atât de bine?

— Hai să spunem că doar o cunosc, da? zise el, dând din umeri.

În mod firesc, ceilalţi actori îşi luară locul pe scenă, iar Ryan şi Paula merseră la producător, care-i întâmpină cu mult entuziasm.

Încetul cu încetul, se liniştiră cu toţii şi începură să-şi deschidă scenariile. Se aşternu o tăcere grea, care fu întreruptă la un moment dat de vocea clară a asistentului lui Warren Trent:

— Adrian, ce cauţi acolo, jos? Ar trebui să fii lângă Eros.

— Îmi place mai mult aici, veni replica lui rapidă, iar Kerry simţi cum se îmbujorează când deveni ţinta tuturor privirilor. Cineva râse şi asta o făcu pe fata din apropierea lor să chicotească. Kerry nu îndrăzni să privească spre masa producătorului.

— Îmi pare rău dacă îţi stric aranjamentele, dragă Janice, dar n-aş vrea să plec de aici. Abia mi-am încălzit locul. Mă auzi de aici, nu-i aşa, Warren?

— De aici pot auzi pe oricine. Bine, nu e important unde stai. Acum, putem începe?

În următoarele câteva momente, Kerry uită de momentul de stânjeneală prin care trecuse şi încercă să se concentreze la piesă. În clipele în care nu avea nimic de citit, era foarte atentă la Antoniu.

Ryan citi extrem de repede replicile sale şi reuşi să le dea sens. Kerry se întreba dacă astfel putea să însufleţească câteva cuvinte, oare când totul se petrecea pe îndelete, câtă emoţie avea să transmită?

Dar de interpretarea Paulei nu se arătă atât de

entuziasmată. Desigur că era potrivită pentru rolul Cleopatrei, dar nu reuşea să transmită emoţie, sau poate Kerry nu era interesată s-o surprindă.

Nu credea că se înşală când se gândi că frumoasa actriţă îşi spunea rolul cam patetic. Ştia că Shakespeare crease doar un rol extraordinar în această piesă şi acela era al lui Antoniu. S-ar părea că în următoarele săptămâni vor avea mult de lucru pe scenă.

Tot cititul le luă cam trei ore şi jumătate, după care cortina fu lăsată, iar Warren le mulţumi tuturor pentru efortul depus. Le explică unele dintre decorurile pe care aveau să le folosească şi le mai vorbi câte puţin despre fiecare personaj în parte, oferindu-le sugestiile preţioase pentru care îşi câştigase renumele.

Din momentul unde acesta termină de vorbit, Kerry abia aştepta să se înceapă adevărata repetiţie, pentru că îi plăcea tot ce auzise şi ştia că totul va ieşi bine.

— Ce zici de o cină cu mine? întrebă Adrian când toţi ceilalţi începură să se ridice de pe scaune.

— Nu sunt îmbrăcată pentru cină, ezită Kerry.

— Depinde de locul în care mergem. Pentru mine arăţi minunat, spuse el, sorbind-o din ochi.

— Încă mai foloseşti replica asta învechită, dragule? se auzi o voce în spatele lui, iar cei doi se întoarseră să vadă privirea rece a Paulei, care-l ţinea posesiv de braţ pe Ryan.

Femeia o măsura din cap până-n picioare şi apoi spuse, pe un ton zeflemitor.

— Ce se întâmplă, Adrian, vrei prospături zilele astea? Apoi, către Kerry: draga mea, ai mare grijă cu el. Nu-ţi vrea deloc binele.

— Ba din contră, spuse Adrian. Dar nu e treaba ta asta. Nu ne-am mai văzut de mult, nu-i aşa? îl întrebă el pe Ryan.

— Aşa e. Deci, până la urmă ai reuşit. Felicitări,

tânără Kerry!

— Nu mi-ai spus că o cunoşti deja pe prietena lui Adrian, spuse Paula, oarecum iritată.

— Nu mi-a trecut prin cap. Oricum, schimbă el vorba, cum ţi s-a părut azi?

— Mi-a plăcut, spuse ea scurt.

— Oh, genul conservator. Ar trebui să-l cunoşti pe Howard. V-aţi potrivi de minune. Hai să i te prezint.

— Cum rămâne cu invitaţia noastră la cină, întrebă Paula, aproape nervoasă. Ai uitat că suntem aşteptaţi la Raybums? Trebuie să mă schimb.

— Ai dreptate, spuse bărbatul, oarecum iritat. O să-l cunoşti altă dată, Kerry.

— Şi pe el unde l-ai cunoscut? întrebă Adrian când cei doi se îndepărtară. Nu mi-ai spus că-l ştii.

— L-am cunoscut la auziţii. De fapt, am dat unul peste altul pe holurile teatrului.

— Serios? Privi îngândurat cuplul care se îndepărta. Ai face mai bine să eviţi lucrurile astea, dacă nu-ţi plac necazurile. Se învioră. Acum, ce zici de cină?

— Dacă nu te superi, în seara asta cred că o să te refuz. Sper că nu…

— Mă supăr? Ba sigur că mă supăr. O studie preţ de câteva clipe. Chiar crezi ce a spus Paula?

— Da, spuse ea sincer. Dar nu e neapărat motivul pentru care nu vreau să ies cu tine. Aş dori ca în noaptea asta să stau acasă şi să citesc rolul pentru mâine.

— Ah, genul care se dedică. Draga mea, cel mai bun mod de a te pregăti pentru mâine e să uiţi de toate astea până la repetiţie. Crede-mă! Ştiu ce spun.

— Cel mai bun mod pentru tine nu e cel mai potrivit şi pentru mine. Trebuie să încerc să intru în pielea personajului. Nu mă pot prezenta nepregătită mâine.

— Da, poate ai dreptate, spuse el cu regret în glas. Cum ajungi acasă? Ai maşină?

— Nici măcar bicicletă, spuse ea, cu regret.

— Nu contează, draga mea, vor veni toate la timpul lor. O să vezi cum vor curge ofertele după debutul de la West End. Lasă-mă să-mi iau haina şi o să te duc eu acasă, oriunde înseamnă asta. Se pare că mă cheamă regizorul, spuse el, când Warren Trent îi făcu semn cu mâna. Aşteaptă-mă puţin. N-o să dureze mult.

Dar Kerry se gândea că mai bine ar pleca singură spre casă, fără să-l mai îndatoreze pe Adrian s-o conducă.

Oricum, avea nevoie de o perioadă în care să rămâna singură. Dar se pare că planurile ei n-au fost duse la împlinire aşa cum spera ea. Imediat cum coborî scările să iasă din teatru, fata care o interpreta pe Iras, o salută.

— Bună. Mergi pe bulevardul Piccadilly? Pot merge şi eu cu tine?

— Da, te rog chiar.

Se bucură oarecum că va avea companie.

— Eşti Elizabeth Sutherland, nu-i aşa?

— Te rog să-mi spui Liz. E mai simplu aşa. Mi-am dorit să vorbesc cu tine, dar n-am vrut să te deranjez. Făcu o scurtă pauză. Adrian Vaughan este un bărbat foarte atrăgător, nu-i aşa?

— Foarte, spuse Kerry veselă.

— O ştie şi el, bineînţeles, dar cred că aşa e şi normal. Adică bărbaţii atrăgători îşi cunosc calităţile. Asta voiam să spun.

Dar nu la fel de atrăgător ca brunetul cu ochi verzi care refuza să-i iasă din minte. Ryan era diferit de toţi cei pe care-i cunoscuse vreodată. Avea o personalitate atât de complexă! Un om care te putea surprinde în nenumărate feluri. Încercă însă să-l alunge din minte şi să se concentreze asupra persoanei alături de care mergea.

— Warren Trent mă face să fiu foarte nervoasă, continuă Liz. E un om atât de priceput şi de faimos încât mă pierd în faţa lui şi am impresia că niciodată nu voi reuşi

să fac rolul aşa cum vrea el. Şi am mai auzit că se poartă ca o brută când nu e satisfăcut.

Kerry râse, mai mult ca să se abţină să spună că şi ea avea o părere similară cu a ei.

— Nu se poartă toţi aşa? întrebă ea. Am citit odată într-o revistă că regizorii sunt undeva între Dumnezeu şi Marchizul de Sade în ceea ce priveşte echipa cu care lucrează. Să sperăm doar că vom vedea mai mult din primul decât din ultimul.

Tot mergând, au ajuns la un moment dat la capătul bulevardului şi şi-au dat seama că drumurile le poartă în direcţii total opuse.

— Camberwell! exclamă Liz într-un fel de parcă ar fi spus că trebuie să meargă la capătul pământului. Nu e cam departe? Poate ar trebui să te muţi mai în centru.

— Oh, e doar peste râu, spuse Kerry, încercând să prezinte situaţia cu ochi blânzi. Iar metroul mă duce aproape până acasă. Şi, în plus, ar fi prea scump să mă mut în centru.

Liz se mustră singură.

— Oh, uite, iar vorbeşte gura fără mine! Eu n-am probleme cu banii. Tata îmi trimite o alocaţie substanţială. Îmi imaginez că trebuie să fie greu să te descurci de una singură.

— Te obişnuieşti. Chiar trebuie să plec, acum. Ne vedem dimineaţă.

Liz era o norocoasă, gândi Kerry în timp ce cobora scările de la metrou. Şi nu pentru că avea bani, ci pentru că măcar avea pe cineva care să ţină la ea şi caurma să-i pese de soarta ei. Ce minunat trebuie să fi fost să aibă părinţi la care să meargă acasă la sfârşit de săptămână şi cărora să le povestească ce s-a mai întâmplat cu viaţa ei! Unchiul John şi mătuşa Alice au fost foarte buni cu ea, dar niciodată nu s-au purtat astfel.

Dar abia în tren îi trecu prin cap să se gândească de

unde ştia Liz atâtea lucruri despre ea.

Găsi lumina stinsă în camera lui Philip şi urcă direct în a ei.

Cum intră, aprinse veioza şi privi gânditoare interiorul. Cu siguranţă, trebuia făcute câteva schimbări înăuntru. Mobila era sărăcăcioasă şi puţină. Poate îşi va permite câte ceva din salariul pe care-l va câştiga din această piesă. Dar după ce se va termina? Ce va face? Nu se putea baza pe ceea ce-i spusese Adrian, că va fi imediat remarcată şi că ofertele nu vor întârzia să apară. Dar acum trebuia să se concentreze asupra prezentului. Era bine că măcar avea un loc sigur unde să stea şi unde avea un prieten de încredere.

Se vârâse deja în pat când auzi zgomotul inconfundabil al paşilor lui Philip, care se apropiau de uşa ei.

— Kerry, eşti trează? întrebă el, abia şoptit.

Fata luă repede halatul pe umeri şi-l pofti înăuntru.

— Ce faci, eşti trează?

— Da, abia mă aşezasem în pat. Ce oră e?

— Aproape unsprezece şi jumătate, spuse el aşezându-se confortabil pe scaunul de lângă pat. Te culci devreme?

— Aşa aveam de gând, spuse fata, care, cercetându-l şi observând ceva nou la el, întrebă: unde ai fost? Mai devreme am venit la tine şi nu erai.

— M-am plimbat… M-am plimbat şi am vorbit.

După o clipă, Kerry zise:

— Cum o cheamă?

— E atât de evident? O cheamă Jean McKenzie şi e tocmai din Shetlands. E abia în primul an. Am cunoscut-o luni. Kerry, spuse el pierdut, ai întâlnit vreodată o persoană pe care doar privind-o ai ştiut că ţi se potriveşte?

Replica ei veni mai greu.

— Nu, spuse ea. Cel puţin, nu în felul ăsta. Şi ea

simte acelaşi lucru?

— Cred că e cam devreme să-mi dau seama de asta, dar îi place compania mea şi avem o groază de lucruri în comun. E un început destul de bun, nu-i aşa?

— Un început foarte bun, spuse ea, după care făcu o pauză. Philip, eşti sigur că nu-ţi imaginezi toate astea? Adică, uneori ne lăsăm purtaţi de prima impresie şi apoi… cuvintele se pierdură.

— Şi apoi ne dăm seama că persoana respectivă nu merită atenţia? Oh, Jean nu e aşa, Kerry. Privirea îi alunecă pe scenariul de pe masă. Ce egoist sunt. Eu vorbesc despre ale mele şi nici măcar nu te-am întrebat cum a fost la repetiţie. Ai mai vorbit cu Maxwell?

— Nu chiar. Era… ocupat.

— Era de aşteptat. Şi, în rest?

— Warren Trent e grozav. Poate să facă portretul unui personaj în câteva cuvinte.

— Vrei să spui că îţi spune exact cum trebuie să joci? Credeam că asta ţine de actor.

— Aşa e, dar un regizor bun face sugestii actorilor în aşa fel încât aceştia să intre cât mai bine în pielea personajelor. Până la urmă, el vede piesa ca pe un tot, pe când noi suntem tentaţi să ne gândim la rolurile noastre separat. Shakespeare poate fi interpretat în atâtea feluri. Imaginează-ţi ce haos ar fi dacă fiecare ar fi lăsat să facă ce vrea.

— Pentru mine, n-ar însemna mare lucru. Eu niciodată nu l-am înţeles.

— Poate pentru că n-ai avut poftesori cu imaginaţie. Zâmbi. Ei, m-am lăsat dusă de val. Tu ai întrebat.

— Doar încercam să-mi arăt interesul. O privi cu atenţie. Păcat că n-ai pe nimeni aici cu care să vorbeşti despre asta. Nu simţi niciodată nevoia de compania cuiva de teapa ta?

— Oh, faci să sune ca şi când aş fi o specie rară. Cu

siguranţa, mi-ar plăcea să fie cineva aici care să vorbească aceeaşi limbă cu mine, dar mai sunt şi alte lucruri de luat în seamă. Oricum, în următoarele săptămâni, n-am de ce să mă plâng că n-am cui vorbi.

— Da, cred că ai dreptate, spuse Philip, care acum se ridica de pe scaun. Mai bine plec şi te las să-ţi faci somnul de frumuseţe. N-ar fi indicat să apari mâine dimineaţă cu cearcăne la ochi. Se îndreptă spre uşă şi mai adăugă, dar fără s-o privească: Kerry, dacă te hotărăşti să-ţi găseşti alt loc unde să locuieşti, mă anunţi pe mine primul, te rog? Vezi tu, Jean nu stă într-un loc prea drăguţ şi m-am gândit că dacă acum ţi-ai găsit o slujbă cu un salariu bun…

— Că aş vrea să trăiesc mai bine? De ce nu te căsătoreşti cu fata asta şi atunci ar locui cu tine?

— Nu mi-aş putea permite una ca asta, chiar dacă şi-ar dori-o ea. Iar camera mea nu e destul de mare pentru amândoi. O privi. Era doar un gând. Dacă nu te gândeşti să te muţi, pot vorbi cu doamna O'Keefe, să văd dacă mai are camere libere.

— Aşa e. Noapte bună, Philip.

Când tânărul ieşi din cameră, Kerry îşi spuse că situaţia devenise mai grea decât până atunci. Acum, chiar se simţea de una singură. Oh, era adevărat că Philip mai era încă acolo şi poate că mai era doritor s-o ajute, dar lucrurile nu vor mai fi niciodată ca la început. Se duseseră vremurile când beau amândoi seara, în pijamale, o cafea şi povesteau despre ceea ce au făcut peste zi. Era sigură că această Jean nu e genul care să înţeleagă sau să aprobe aşa ceva.

Dar cum rămânea cu camera? Oare era egoistă că rămâne acolo în timp ce şi-ar putea permite altceva, pe când fata aceea nu?

Înainte să adoarmă, se decise să caute un alt loc de stat, dar asta doar în cazul în care Philip nu găsea altceva mai convenabil pentru Jean.

Capitolul 3

A doua zi, la teatru, primul lucru pe care-l văzu Kerry fu maşina neagră a lui Ryan. Întoarse capul şi-l văzu pe acesta alături de Paula. Aşteptă ca cei doi să intre şi abia apoi porni şi ea.

Înăuntru era puţină lume, doar echipa regizorului şi câţiva actori. Predomina liniştea şi sobrietatea. Kerry rămase oarecum blocată. Da, putea merge mai în faţă, să vorbească cu Liz, sau poate cu Adrian, dar nu era sigură ce să facă mai întâi. Liz o văzuse deja şi se apropia de ea.

— Adrian m-a întrebat dacă te-am văzut, spuse ea veselă. Abia ai sosit, sau ai fost la cabină?

— Abia am sosit.

— Şi deja încerci să te remarci, nu? interveni Adrian, care apăru în spatele ei. De ce ai fugit aseară?

— N-am fugit. Pur şi simplu am crezut că aşa te scap de o problemă.

— Draga mea, râse el. Dacă ar fi fost vreo problemă, nu te-aş fi invitat deloc. Nu sunt genul care se sacrifică.

— Pe asta pot s-o cred, spuse Kerry. Le zâmbi. Liz, crezi că avem timp să trecem prin scenariu până începem?

— Mai aveţi opt minute şi jumătate, spuse Adrian, uitându-se la ceas. Warren începe întotdeauna atunci când a programat.

Exact după opt minute şi jumătate, Warren Trent a chemat actorii din primul act pe scenă şi au început repetiţiile cu încetinitorul. Ceea ce avea să creeze acum, va fi scheletul piesei pe care se vor contura celelalte interpretări. Bineînţeles, asta nu era o metodă folosită de toţi producătorii, dar Warren Trent aşa lucra.

Dimineaţa trecu repede şi la unu şi jumătate făcură pauză pentru sandvişuri şi cafele, care fuseseră aduse de către organizatori. La o jumătate de oră după asta, reluară lucrul. Mai erau doar trei săptămâni până la premieră şi trebuia să muncească din greu.

Privindu-i pe Cezar şi pe Lepidus cu cât profesionalism interpretează personajele şi le dau viaţă, Kerry rămase fascinată. Era foarte tensionată, pentru că ştia că ea n-are cum să intre atât de mult în pielea personajului, fiindcă are atât de puţine lucruri în comun cu ea. Trebuia să-şi intre în rol încet, atentă la jocul celorlalţi actori, experimentând şi analizând.

Poate dacă ar mai avea timp să mai citească o dată rolul înainte de a-l spune cu voce tare…

— Te gândeşti la piesă? o luă prin surprindere vocea din spatele ei. Sau eşti cu mintea în altă parte?

Involuntar, Kerry se încordă.

— Mă gândeam, spuse ea încet, cât de neexperimentată sunt în comparaţie cu majoritatea celor de aici. Învăţ atât de multe lucruri!

— Asta poate spune fiecare dintre noi. Experienţa vine cu timpul şi cu oportunitatea, dar de învăţat o facem o viaţă întreagă. Credeai că există o limită de unde nu mai poţi învăţa nimic?

— Nu cred asta. Eu doar…

— Spui lucruri pe care le ştii deja din dorinţa de a le face clare, poate? Ce-ai vrea să-ţi spun?

— Nimic. Îşi muşcă buza. Ştiu că n-am fost foarte bună.

Răspunsul lui a fost brutal.

— Bine. N-ai fost foarte bună. Şi ce? Asta e abia prima zi de repetiţie. Doar un prost s-ar aştepta la ceva extraordinar acum. Crezi că Warren te-ar mai fi ales dacă ar fi considerat că n-ai calităţile necesare?

— Oare a fost doar domnul Trent cel care m-a ales? îndrăzni ea să întrebe.

— Mă întrebi dacă am avut ceva de-a face cu faptul că eşti aici?

— Mă gândeam… ezită ea. Ai fost foarte amabil cu mine în acea după-amiază.

— Aşa am fost? E o calitate pe care lumea n-o cunoaşte la mine. Dar dacă aşa a fost, crezi că aş fi putut fi chiar mai drăguţ?

— Nu, ei bine… da. Adică…

— Eşti puţin cam nesigură. Poate te-ar ajuta să ştii că eşti aici numai datorită potenţialului tău. Fără să aştepte o replică de la ea, continuă pe acelaşi ton. Charmian este un rol foarte important, care cere o interpretare extrem de sensibilă. Ai grijă de asta, ca să te descurci.

— Aşa voi face. Mulţumesc.

— Din nou? Eşti cea mai recunoscătoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Urmă o scurtă pauză, apoi spuse vesel: mai accepţi câteva sfaturi?

— Bineînţeles.

— Atunci, stai departe de Adrian Vaughan.

— Oh, am crezut că te referi la sfaturi pe plan profesional, spuse ea, îmbujorată.

— Sfatul e la fel de bun.

— De ce? Ce e în neregulă cu el?

— Pentru tine, multe. În primul rând, e mai în vârstă.

— Nu are mai mult de treizeci de ani şi… până la urmă nu rămâne la aprecierea mea? spuse ea, ridicând bărbia.

— Ce copilă încăpăţânată! De ce nu aştepţi prinţul pe cal alb? Aşa, vei fi în siguranţă.

— Pentru cultura ta generală, cariera e mai importantă pentru mine decât toţi cavalerii pe cai albi.

— Te contrazici singură, să ştii. Nu face pe sofisticata cu mine. Sunt multe altele care o fac mult mai bine decât tine.

Lucru care era cu siguranţă adevărat, gândi Kerry. În mod deliberat, îşi concentră atenţia asupra scenei, sperând că Ryan va înţelege aluzia şi va pleca. Dar acesta nu se mişcă din loc.

— Am auzit că încă mai locuieşti în Camberwell,

spuse el. Ar fi mult mai convenabil pentru tine dacă ai locui mai aproape de teatru, ca să nu mai spun de siguranţă. Ai căutat ceva mai aproape?

— Nu prea am avut timp.

— De acum încolo, va fi chiar mai puţin. Ai avea ceva împotrivă să împarţi un apartament? Văd că te înţelegi destul de bine cu nepoata mea.

— Nepoata? întrebă Kerry perplexă, apoi îşi dădu seama. Te referi la Liz?

— Da. Înainte să tragi vreo concluzie greşită, să ştii că nici măcar n-am ştiut că dă audiţie pentru Iras până n-am văzut-o pe listă. Nimeni altcineva nu ştie de relaţia dintre noi şi aş vrea să rămâna aşa. Vrea să reuşească prin forţe proprii.

— Bravo ei! N-o să spun nimănui.

— Nici n-aveam îndoieli. Ce zici de apartament? Liz are nevoie de o colegă şi spune că te place.

— Abia mă cunoaşte.

— Uneori nu e nevoie decât de câteva minute ca să-ţi dai seama dacă placi sau nu pe cineva. Tu o placi?

— Da, o plac.

— Atunci, care e problema?

— S-ar putea să nu-mi pot permite.

— Ba sigur că-ţi poţi permite. Jumătate din chirie nu face mai mult decât plăteşti acum.

— Şi după ce se termină piesa? întrebă ea, dezamăgită. Dacă nu mai am alte oferte, va trebui să plec.

— Nu şi dacă nu m-am înşelat în privinţa ta. Dar de ce să nu încerci? Ar fi mai convenabil pentru tine.

— De ce nu m-a întrebat chiar ea una ca asta? Ne-am întâlnit mai devreme.

— Da, dar mai erai cu alţi oameni lângă tine. Şi în plus, e de părere că eu sunt mai convingător. Haide, nu mă pune să mă duc la ea şi să-i spun că n-am reuşit!

— Bine, se auzi Kerry spunând. După ce se termină

repetiţia, o să vorbesc cu ea. Aş putea spune chiar că totul e perfect aşa.

— Hm, perfecţiunea e o chestiune relativă, adăugă el, cinic. Cred că e scena în care intri şi tu. Dar ar fi trebuit să vii în partea stângă.

— Oh, nu! Ce să fac acum? Simţi cum o trece un fior pe şira spinării. Ce ar trebui să fac, acum? Crezi că ar trebui s-o iau roată?

— Nu şi dacă vrei ca Warren să ţipe la tine. Du-te pe aici şi dacă te întreabă ceva, spune-i că eu ţi-am distras atenţia.

— Ah, aici erai draga mea, o întâmpină Warren cu sarcasm în voce, când o văzu ca încearcă să se strecoare neobservată. Cred că au trecut doar douăzeci de minute de când am discutat cum să intraţi la scena asta, dar sunt sigur că e prea multă informaţie ca să fie reţinută un timp atât de îndelungat.

Fata îngână un „îmi pare rău” şi merse la locul ei. Ştia că îi ard obrajii de ruşine, dar ştia şi că nu e nici prima şi nici ultima care să capete mustrarea regizorului. Repetiţiile se terminară într-un sfârşit şi Kerry fu surprinsă că regizorul se declară mulţumit de felul în care au decurs lucrurile.

Când o găsi pe Liz, tânăra o întrebă:

— Nu-mi pot imagina de ce vrei neapărat să stau cu tine. Eşti sigură în privinţa asta?

— Sigur că da. Cred că o să ne înţelegem de minune. Avem aproape aceeaşi vârstă şi aceleaşi interese. Doar că sper să nu te deranjeze dacă va trebui să împărţim dormitorul. Sunt două paturi şi apartamentul e destul de spaţios. Nu sforăi, cel puţin nu cred…

— Dacă o faci, aş putea oricând să pun o pernă peste urechi, spuse Kerry, zâmbind.

— Atunci, vii?

— Da.

— Oh, minunat! Când te muţi?

— Cred că ar trebui s-o anunţ pe proprietara casei unde stau acum cu o săptămână înainte, dar ţinând cont de faptul că deja cunosc pe cineva interesat de acea cameră, atunci nu cred că vor fi probleme. Se întrista puţin când îşi dădu seama că nu-l va mai vedea pe Philip. Pot să te anunţ mâine dimineaţă?

— Hei, dar ce zici dacă ai merge acum cu mine să vezi apartamentul? Ţi-ai putea forma o părere şi ai cunoaşte-o şi pe proprietară care e cam… Mă rog, a fost cam severă, dar unchiul meu a îmblânzit-o imediat. Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu m-aş îndrăgosti pe loc de el dacă n-ar fi rudă cu mine.

Kerry încercă să adauge pe un ton nepăsător.

— E cam neobişnuit ca un bărbat de treizeci şi patru de ani să aibă o nepoată aşa de mare. Nu pare deloc genul.

— Da, ştiu la ce te referi. E mai mic decât mama doar cu câţiva ani.

— Cred că e grozav să ai în familie unul dintre cei mai buni actori din ţară.

— Dacă nu te superi, chiar cel mai bun! E minunat, nu-i aşa? Măcar dac-aş avea şi eu o părticică din talentul lui…

— Ei, haide, ai răbdare. Experienţa nu poate fi câştigată peste noapte.

— Acum începi să vorbeşti ca Ryan. Asta e una dintre expresiile lui favorite.

Oh, Doamne, chiar aşa era. Începuse să-l imite!

— Oricum, în familia mea, toată lumea ştie că vreau să reuşesc prin forţe proprii, şi nu pentru că sunt nepoata lui Ryan Maxwell!

— Chiar crezi că s-ar putea întâmpla una ca asta?

— Aşa s-a întâmplat cu alţii. Ce părere ai de Paula Vincent? Personal, nu prea înţeleg ce-a văzut la ea. În afară de frumuseţe, nu are nimic. Şi toată lumea ştie că e o

scorpie.

— Poate nu şi cu Ryan. Dacă e îndrăgostită de el…

— Îndrăgostită? pufni fata. Oh, nu zic că nu se simte atrasă de el, dar ce femeie nu simte asta?

— Dar sunt o mulţime de bărbaţi atrăgători. De ce să pună ochii doar de unchiul tău?

— Pentru că e ceea ce se cheamă o „partidă bună”. Iar dacă apucă să se mărite cu el – Doamne fereşte! – atunci devine putred de bogată.

— Dar nici ea nu e săracă.

— Nu, după standardele tale şi ale mele. Dar e o fiinţă cu gusturi foarte pretenţioase.

— Se pare că ştii multe despre ea.

— Ar trebui. Am făcut câteva investigaţii şi am aflat multe despre această femeie. Se apropie de ea. Ştiai că…

— Nu! Am aflat mult prea multe lucruri. Nu e treaba mea.

— Că tot veni vorba despre asta, cred că nu e nici treaba mea. Cred că vei fi tocmai bună pentru mine, Kerry West.

Era imposibil să nu-i zâmbeşti unei asemenea fete. Schimbară subiectul, dar Kerry rămase tot cu gândul la Ryan şi la tot ce aflase despre el. Oare era în stare să se însoare cu o asemenea femeie?

Capitolul 4

Stabilirea în apartamentul din Russell Square nu fu deloc dificilă. Toate camerele erau mobilate simplu, dar cu bun-gust, iar bucătăria avea toate utilităţile. Pentru Kerry însă, cel mai mult conta cada de baie unde putea să stea chiar şi o jumătate de oră să se relaxeze, fără ca cineva să-i bată în uşa că trebuie să iasă.

Drumul spre teatru însemna un sfert de oră de mers lejer pe jos, iar dacă se întâmpla cumva să te simţi prost în acea zi, puteai foarte bine să iei metroul. De obicei, Kerry mergea pe jos, trăgând-o după ea şi pe Liz, care nu era

deloc bucuroasă de plimbarea de dimineaţă în aer rece.

— Eşti nebună, îi spuse într-o zi aceasta, în timp ce-şi trăgea mai sus gulerul ca s-o apere de vântul care le şuiera pe la urechi. Singurul lucru pe care o să-l capeţi din asta e o răceală care o să te pună la pat.

— O să vezi că o să-mi mulţumeşti când o să ai bujori în obraji.

— Dacă aşa se va întâmpla, o să te dau în judecată. Faţa mea trebuie să fie palidă şi interesantă, la fel ca mintea mea. Schimbă vorba. Apropo, suntem invitate la o petrecere, mâine.

— Serios? întrebă Kerry pe un ton care arăta că nu prea părea interesată. De cine?

— De cel care locuieşte în apartamentul de deasupra noastră. Noel, nu cred că l-ai cunoscut. E model. E la curent cu toate tendinţele şi de la el poţi afla chiar şi ce se va purta anul viitor.

— Ah, da, cred că l-am întâlnit. Era pe scări când am coborât ieri să iau lapte. Avea un pulover mov şi o centură aurie. Nu cred că mă înşel când spun că e el.

— Da, el e. Şi dacă l-ai văzut îmbrăcat aşa, te avertizez că era mohorât. Altfel, e mai extrovertit în vestimentaţie. Oricum, dă cele mai grozave petreceri şi ne-a invitat pe amândouă la cea de mâine. A sunat dimineaţă, când erai la duş. Făcu o pauză, apoi spuse: a zis că putem veni cu cineva. O să-l inviţi pe Adrian?

Kerry nu era sigură că vrea să meargă la petrecerea aceea. Pentru ea, repetiţiile însemnau o slujbă cu normă întreagă, care cereau o minte ageră, neobosită de nopţi pierdute. Dar în acelaşi timp, nu voia nici să-i strice entuziasmul lui Liz.

— Adrian s-ar putea să nu vrea să meargă, zise ea, gândindu-se că şi decizia asta îi aparţinea.

— Mâine? întrebă Adrian când află în pauza de prânz de petrecere. E cam în scurt, dar pentru tine, draga mea,

aş renunţa la orice. Dar totul cu o condiţie.

— Şi care e aceea? întrebă Kerry nepăsătoare, muşcând dintr-un sandviş.

— Să păstrăm întâlnirea pentru cina aceea pe care am ratat-o zilele trecute. Şi de data asta să ştii că nu mai accept scuze, o ameninţă el cu degetul. Apoi o mângâie pe obraz şi zise: vin să te iau la opt.

Conştientă de privirea lui Ryan aţintită asupra ei, Kerry încercă să-i dea mâna la o parte.

— Bine, dar trebuie să fiu acasă până în ora unsprezece.

— Oh, mai există Cenuşărese şi în zilele noastre? Sper că nu vei face aşa şi la petrecere.

— Nu, dar o noapte pierdută pe săptămână e de-ajuns pentru această perioadă.

— Dar ora asta nu e deloc târzie. În fine, dacă aşa vrei, fie! Dar dacă vrei părerea mea, cred că ai ascultat prea mult sfaturile lui Warren, care ne spune mereu să dormim bine. Eu în schimb am alt motto: să muncesc mult şi să mă distrez la fel de mult.

— Lucru pe care poţi să-l pui în practică, fără efecte negative vizibile. Eu am nevoie de toată atenţia pentru a urmări indicaţiile lui Warren, şi pentru asta am nevoie de cel puţin zece ore de somn. Dacă sunt obosită, nu sunt în stare de nimic.

După zece zile de repetiţii, au ajuns la actul al treilea, în concepţia lui Warren, nu a lui Shakespeare. La sfârşitul repetiţiilor din acea zi, aveau să mai discute câteva detalii, după care în ziua următoare o luau de la capăt, cu primul act. Bineînţeles că aveau să fie făcute câteva schimbări, dar piesa prinsese contur, iar actorii nu mai simţeau că bâjbâie pe teren necunoscut.

— Ora opt, nu uita, îi reaminti Adrian lui Kerry. O să petreci cu mine trei ore de neuitat.

— Unde te duce? o întrebă Liz, în drum spre casă.

— Sper că nu într-un loc prea sofisticat. Se gândi cu ce să se îmbrace. Am rochia aia nouă pe care mi-am cumpărat-o săptămâna trecută, dar nu se potriveşte cu haina mea.

— Ia haina mea de blană. Abia am purtat-o de câteva ori.

nu fi încăpăţânata, zise ea când Kerry începu să protesteze. Când vei avea bani, îţi vei cumpăra şi tu una la fel.

— Mulţumesc, Liz, spuse fata, în cele din urmă. Voi avea mare grijă de ea.

Merseră în tăcere spre casă, iar la intrarea în apartament Liz o întrebă pe Kerry dacă îi spusese lui Adrian de petrecerea din seara următoare.

— Ce alt motiv crezi că aş avea ca să ies cu el la mijlocul săptămânii? Mi-a pus condiţie, spuse ea, în timp ce-şi dădea jos haina.

— Atunci, înseamnă că nu vrei să mergi? Am crezut că-l placi, spuse Liz care o urmă în bucătărie.

— Îl plac, dar nu atât de mult încât să accept toate întâlnirile pe care mi le propune.

— Aşa am crezut. Vezi tu… O întrerupse soneria. Cred că e Noel, care vine să verifice dacă putem ajunge mâine. Să-l invit la o ceaşcă de ceai?

— De ce nu? Trebuie să-l cunosc şi eu până la urmă.

Liz ieşi în sufragerie, iar Kerry scoase ceştile pentru ceai şi le puse pe o tavă. În minte îi veneau vorbele lui Ryan care-i spusese să stea departe de Adrian. Oare de ce o făcuse? Iar Liz, ce ştia despre asta? Căută zahărul şi-l văzu în dulăpiorul de sus. Nu ajungea la el, aşa că puse un scaun pe care se urcă. Auzi uşa deschizându-se în urma ei şi în acelaşi timp simţi cum piciorul îi alunecă şi… Simţi cum două mâini puternice o prind şi o aşază teafără pe podea.

— Nu ţi-a spus nimeni că nu e bine să faci alpinism în

bucătărie? Puteai să-ţi rupi gâtul, prostuţo!

Precaută, Kerry puse zaharniţa pe masă, înainte de a ridica privirea spre bărbatul furios.

— Se pare că ţi-ai făcut un obicei din a salva domniţe în primejdie. Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Te-ai îmbujorat. Să pun asta pe seama ceaiului, sau am ceva de-a face cu starea ta?

— Alege varianta care-ţi convine mai mult, i-o întoarse ea. Se duse la aragaz să ia ibricul de pe foc. Vrei să bei un ceai?

— Sigur. Se uită la tavă. Văd că aţi pregătit trei ceşti. Eram aşteptat?

— Nu, credeam că vecinul de deasupra a sunat la uşă.

— Serios? Oh, ce păcat! Apare des băiatul ăsta la ceai?

— Nu cred. Oricum, nu de când sunt eu aici. îl privi. Ar conta dacă ar fi aşa?

— Aş preferea să n-o facă, spuse el, muşcând dintr-unul din biscuiţii scoşi de Kerry. Liz preferă oameni ciudaţi ca prieteni.

— Asta mă include şi pe mine?

— Părerea mea despre tine o păstrez şi ţi-o spun în alt context. Nu prea mă pricep la asta într-o bucătărie.

Kerry deveni conştientă de apropierea dintre ei şi încercă să schimbe vorba.

— Ce face Liz, se schimbă?

— Aşa spunea. Apoi, adăugă amuzat: obişnuiţi să pregătiţi cu rândul masa?

— Da, pentru că e spaţiu mic în bucătărie şi astfel nu ne încurcăm.

— Să înţeleg că eu te încurc aici? Bine, atunci mai bine ies. Şi uite, iau şi tava asta cu mine. Mai trebuie adus ceva?

— Nu, e doar o gustare. Nu cinăm înainte de ora

şase.

— Cum? Nu ţineţi regim? întrebă el surprins, dar, după ce o măsură din privire, adăugă. Da, tu n-ai nevoie.

Ryan merse în sufragerie şi puse cu grijă tava pe măsuţa de cafea. Kerry veni şi începu să toarne ceaiul în ceşti.

Ryan, acum aşezat confortabil pe unul dintre fotolii, o privea amuzat.

— Oare cum te-ai comporta ca soţie? Ai fi una ascultătoare, ca toate celelalte?

— Aş asculta ceea ce merită ascultat. Zahăr?

— Două linguriţe, te rog. Nu sunt sigur dacă emanciparea asta e un lucru bun. Şi totul a pornit de la epoca victoriană.

— Bunica mea a militat pe atunci pentru drepturile femeii.

— Trebuia să moşteneşti de undeva spiritul ăsta independent. Cum ar trebui să fie o căsătorie, după părerea ta?

— Un parteneriat, zise ea repede.

— Chiar şi într-un parteneriat trebuie să existe o persoană care să ia toate deciziile.

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să fie bărbatul.

— Ba trebuie, dacă vrei să fie un echilibru.

— Tu te-ai simţi bine dacă ai comanda pe toată lumea, spuse Liz care apăru în cameră şi surprinse ultimele replici ale celor doi. Nu-l lăsa să te enerveze, Kerry, o face intenţionat.

— Ai grijă cum te porţi cu persoanele mai în vârstă, pitico, altfel o să te învăţ eu minte, cum o făceam pe vremuri. Puse ceaşca pe masă. Mai pot primi una?

— După ce o să-i torn şi nepoatei tale o ceaşcă, o să-ţi mai pun şi ţie una, spuse Kerry, iar Ryan rânji.

— Nu eşti o gazdă prea amabilă, nu? Poate ar trebui să mă ocup şi de tine.

— Ryan, n-o mai tachina pe Kerry, şi încurajeaz-o în legătură cu piesa. Are mari îndoieli.

— Şi tu n-ai?

— Eu n-am atâtea lucruri pentru care să-mi fac griji. Nu cred că am făcut tot ce se putea în legătură cu interpretarea lui Iras, dar sunt sigură că voi putea s-o îmbunătăţesc. Kerry nu e sigură deloc de personajul ei.

— De ce? întrebă Ryan, privind-o cu atenţie pe Kerry. De ce ai atâtea îndoieli?

— Din cauza a tot ce am repetat până acum, spuse fata, cu ochii la ceaşca din mână. Şi-ar fi dorit ca Liz să-şi ţină gura. Fac un pas aici, unul acolo, mă întorc, parcă aş fi o marionetă dirijată de cineva.

— Crezi că mişcările lui Warren sunt greşite pentru acest personaj?

— Nu, făcu o pauză. Există o explicaţie pentru toate sugestiile lui. Doar că eu nu reuşesc s-o înţeleg. Ridică privirea. Sună ciudat, nu?

— Nu cred, spuse el gânditor. Care spui tu că e esenţa unui rol?

— Motivul.

— Şi ce o motivează pe Charmian?

— Dragostea?

— Da, dar ce fel de dragoste? Faţă de un bărbat, faţă de viaţă, faţă de sine? Ce fel?

— Nu. Faţă de Cleopatra.

— Exact. Ea e dăruită trup şi suflet femeii care o foloseşte ca sclavă. Şi nu e un personaj slab. E ambiţioasă şi inteligentă. Destule calităţi opuse Cleopatrei.

— Te referi la începutul piesei?

— Nu, la ceea ce e ea în realitate: o femeie posesivă, obraznică şi crudă.

— Oh, nu! Nu-i adevărat! spuse Kerry, însufleţită. La început e toate astea, dar după moartea lui Antoniu, se sinucide din dragoste pentru el.

— Se sinucide pentru că nu poate accepta degradarea plănuită de Cezar pentru ea. Bineînţeles, ea nu credea aceste lucruri până când Dolabella nu i le confirmă.

— Vrei să spui că ea de fapt nu l-a iubit deloc pe Antoniu? Că pentru ea a fost un bărbat oarecare?

— Bineînţeles că-l iubeşte. La fel cum iubeşte pe toţi, dar niciodată mai mult ca pe sine. Nu uita, chiar şi atunci când el zace şi o imploră să vină să-i dea un ultim sărut, ea refuză. La cine se gândeşte ea atunci?

— Îi e teamă.

— Da, se teme pentru propria piele. Vrea să-şi ia rămas-bun de la iubit, dar nu vrea să rişte ca din cauza asta să fie prinsă. Shakespeare a făcut personajul ăsta laş şi uşor, şi aşa trebuie interpretat. Chiar dacă nu va fi un personaj plăcut de public, doar aşa vom respecta piesa originală. Se lăsă linişte preţ de câteva clipe.

— Paula e de acord cu tine? întrebă Liz.

— Se poate, dar oricum, n-ar fi mare diferenţă. Cleopatra a fost un personaj atât de mult jucat şi idealizat, încât trebuie să fie o actriţă foarte curajoasă ca s-o pună pe Cleopatra într-o postură cu care oamenii nu sunt obişnuiţi încă.

— Dar dacă nu crezi în interpretarea ei…

— Nici nu trebuie. Indiferent cum e jucată Cleopatra, Antoniu rămâne la fel: un bărbat fascinat de femeia iubită.

— O faci să pară aproape diabolică.

— Cred că ăsta e singurul defect pe care nu-l are. E frumoasă, şarmantă, cunoaşte toate videşugurile de care e în stare o femeie, e uneori crudă, dar niciodată diabolică. E ceea ce orice femeie îşi doreşte în secret să fie, dar foarte puţine îndrăznesc. Şi aici intervine problema ta, Kerry. Charmian îşi venerează stăpâna exact pentru calităţile pe care ea nu le are. Dacă se întâmplă ca interpretarea Cleopatrei să se schimbe radical, atunci şi interpretarea ta trebuie să urmeze acelaşi curs.

Afară începea să se întunece, iar Ryan se uită la ceas.

— Trebuie să plec, spuse el. Am trecut să văd cum vă înţelegeţi. La teatru nu prea avem prilejul să vorbim.

— Mi-aş fi dorit să nu aduc subiectul ăsta în discuţie, spuse Liz, ridicându-se să-l conducă. Acum sunt confuză.

— Dar tu, Kerry? Simţi la fel? o întrebă Ryan.

Fata îl privi îngândurată.

— Nu, prefer versiunea idealizată.

— Aşa credeam şi eu. Să sperăm că reuşeşti să-ţi păstrezi iluziile. Îşi luă haina din cuier şi adăugă: mâine aveţi o zi grea. Warren se va răzgândi în privinţa a tot ceea ce a făcut până acum, când va vedea repetiţia generală şi va dori să facă ajustările pe loc.

— Nu-i aşa că e mai bine acum? spuse Liz când închise uşa în urma lui. Şi eu care credeam că tot greul a trecut. Stătu puţin pe gânduri. Oricum, un lucru e clar din toate astea. Niciodată nu se va căsători cu Paula. E exact cum a descris-o el pe Cleopatra şi dacă îşi dă seama de asta, nu va mai vrea să aibă de-a face cu ea.

Kerry nu spuse nimic, doar duse tava cu ceşti în bucătărie şi se apucă să le spele. Liz avea dreptate, se gândi ea. Ryan n-avea să se căsătorească cu Paula. De fapt, se îndoia că avea să se însoare vreodată. Probabil că nicio femeie nu putea să însemne de-ajuns de mult pentru el ca să renunţe la burlăcie.

Capitolul 5

Adrian veni devreme. Kerry se pieptăna în faţa oglinzii când îl auzi vorbind cu Liz în sufragerie. Când ajunse la ei, cei doi se uitau prin colecţia de discuri a lui Liz. Zărind-o, Adrian spuse cu admiraţie în glas:

— A meritat aşteptarea. Verdele e cu siguranţă culoarea ta.

Când puse o mână pe una din pernele de pe canapea ca să se ridice, dădu de un obiect ascuţit şi-l scoase de sub pernă. Era un creion auriu, care avea ceva scris pe el.

— Frumos, comentă el. E al tău, Liz?

— Nu, spuse ea cu sinceritate, luând obiectul din mâna lui. E... al unui prieten. Distracţie plăcută, le ură ea celor doi. Probabil o să dorm deja când o să veniţi.

Nu şi dacă avea noroc, îşi spuse Kerry în timp ce ieşeau pe uşă.

A fost o seară plăcută, deşi Adrian părea preocupat de ceva. Au cinat, au dansat şi au avut o conversaţie plăcută, iar Adrian i-a spus câteva glume drăguţe referitoare la colegii de breaslă.

— Se pare că ai lucrat cu nume mari din lumea teatrului, spuse Kerry, iar bărbatul din faţa ei zâmbi amar.

— Aşa e, dar oare câţi dintre ei mi-ar recunoaşte numele dacă l-ar auzi? Da, colegii poate şi-ar aduce aminte de mine, spuse el, când Kerry încercă să protesteze. Dar eu mă refeream la publicul care ştie totul despre Maxwell, Redgrave şi Olivier. Am lucrat zece ani în teatru şi simt că n-am făcut nimic demn de a fi reţinut. E timpul să am o şansă mai bună.

Dar Kerry se gândi că exagerează. Dacă nu era un actor bun, nu ajungea până aici, şi mai ales nu reuşea să se menţină zece ani în teatru. Dar îi lipsea norocul care să-l propulseze la statutul de vedetă. Iar aşa ceva se putea întâmpla doar dacă cineva îşi asuma riscul de a-l promova.

— În ziua de azi nu mai contează dacă ştii persoane importante. Tot ce trebuie e să ai parte de contractul potrivit. Apoi spuse, visător. Ce te-a determinat să te muţi cu Liz? Abia o cunoşteai.

— Aşa e, ne-am cunoscut la prima repetiţie. Ea căuta o colegă de apartament, mie îmi trebuia un loc unde să mă mut şi aşa am ajuns la decizia asta. Oricum, apartamentul e un loc mult mai bun faţă de cel unde stăteam.

— Şi bănuiesc că e şi mai scump, nu?

— Nu prea. Îmi permit să-mi achit partea şi chiar să mai pun ceva deoparte pentru următorul sezon, care s-ar

putea să nu fie la fel de bun ca ăsta.

— Şi înainte de asta, Liz locuia singură în acest apartament, nu? Ori are părinţi bogaţi, ori cineva veghează din umbră asupra ei.

— Posibil, răspunse Kerry vag. Adrian, a fost o seară plăcută, dar…

— Dar se face târziu şi e vremea să ajungi acasă, continuă el în locul ei. Bine, aşa vom face.

Ajunşi acasă, Adrian o conduse până la uşă.

— E unsprezece fix. Ce zici de asta?

— E perfect. Mulţumesc, Adrian, mi-a făcut plăcere.

— Şi mie, spuse el, şi plecă, fără să aştepte ca fata să intre în casă. Ne vedem mâine dimineaţă.

Cum intră, o văzu pe Liz care stătea în pijama şi halat în sufragerie şi bea o ceaşcă cu cacao în timp ce răsfoia o revistă.

— Ai venit devreme. A fost frumos?

— N-a fost rău, spuse fata, care îşi dezbrăcă haina şi se aşează pe canapea. N-am mai dansat de secole.

— Doar asta aţi făcut?

— Dacă eşti curioasă să afli dacă Adrian mi-a făcut avansuri, atunci află că nu s-a întâmplat asta. S-a purtat ca un adevărat domn toată seara. Apropo, schimbă ea vorba, nu mi-ai spus cu cine vii mâine seară.

— Asta pentru că nu vreau să invit pe nimeni. Merg singură şi vedem ce se întâmplă. Închise revista şi o puse pe măsuţă. Eu sunt gata de culcare. Vii?

— Da, spuse Kerry luând haina de pe canapea. Mulţumesc mult pentru haină. M-am simţit la modă.

— Cu plăcere. Cândva, s-ar putea să împrumut şi eu ceva de la tine, spuse ea, zâmbind.

Ryan a avut dreptate în privinţa repetiţiei din ziua următoare. Imediat cum Warren a văzut primele scene, a început să dea indicaţii noi. Şi cu toate că majoritatea actorilor acceptau ideile regizorului, Ryan le asculta cu

atenţie, şi accepta doar ce considera necesar. Cu siguranţă, Antoniu nu va fi aşa cum doreşte Warren, dar va fi unul superb, puternic şi inteligent, gândi Kerry.

Dar cât de diferită era Paula! Când regizorul i-a făcut alte sugestii, toată echipa a aşteptat după ea, să se certe cu producătorul din cauza a ceea ce-i propusese. Pe zi ce trecea, Warren era mai puţin prietenos şi mult mai cinic, iar discuţiile dintre el şi echipă erau mai mult certuri.

— Nu! Nu! Nu! strigă el o dată la Paula. Nu: „Ce spune soţia că poţi pleca?” ci „Ce spune soţia? Că poţi pleca?” Ea pune întrebarea şi dă şi răspunsul posibil, înainte ca bărbatul să poată da replica. De ce nu poţi s-o spui aşa?

— Pentru că nu simt aşa, veni replica Paulei. Întreabă pur şi simplu dacă Fluvia i-a cerut să se întoarcă.

— În cazul ăsta n-ar fi spus că poate să se întoarcă, ci că trebuie, pufni Warren, exasperat. Paula, dragă, dacă eşti obosită, luăm o pauză.

— Eu nu sunt obosită, dar dacă ceilalţi sunt… Ryan, dragule, ai o ţigară?

Toţi luară o scurtă pauză, iar Kerry se îndreptă spre grupul de persoane care discutau în privinţa replicilor. Warren avea dreptate. Trebuia respectată punctuaţia, pentru că doar astfel se evidenţia caracterul personajului. Era sigură că şi Ryan îi dădea dreptate regizorului, cu toate că poate n-ar fi îndrăznit niciodată s-o contrazică pe frumoasa Paula.

Trecu de grupul zgomotos şi-şi duse o mână la tâmplă. O chinuia o durere îngrozitoare de cap şi încercă să se sprijine de un perete ca să se mai relaxeze puţin. Pentru prima dată, îşi dorea ca repetiţiile să se sfârşească cât mai repede.

Cineva se apropie de ea şi, fără să-şi dea seama de mişcare, îi ridică bărbia. Ryan o privi îngândurat şi apoi îşi vârî mâinile în buzunare.

— Nu arăţi bine deloc, comentă el. De ce trebuie să iei atât de personal tot ce spune Warren? Ar trebui să ai deja destulă experienţă cu producătorii ca să îţi dai seama că sunt părţi pe care ar trebui să le ignori.

— Cum face Paula? nu se abţinu ea să întrebe, iar bărbatul schiţă un zâmbet.

— Nu, nu ca Paula, dacă nu cumva vrei să fii doborâtă de critici. Ceea ce încerc să-ţi spun e că ar fi mai bine să bagi la cap astea şi să înveţi din ele. Warren e ca un dictator, dar îl ştie bine pe Shakespeare.

— Da ştiu. Se uită la scenă. Tu cui dai dreptate dintre ei doi?

— Din punct de vedere artistic, lui Warren. Dar până la urmă, Paula are rolul şi dacă ea nu se simte bine cu sugestiile regizorului, atunci va trebui să interpreteze după cum crede de cuviinţă. Până la urmă, actorul e cel care face piesa. După o pauză, adăugă: am auzit că diseară vă duceţi la o petrecere la băiatul-minune.

— Da, spuse fata. Dar de ce îl numeşti aşa?

— Pentru că nu-mi amintesc niciodată cum îl cheamă. Eşti pregătită să te distrezi?

— Nu ştiu cum va fi seara asta.

— Îţi spun eu – zgomotoasă. Am sunat-o o dată pe Liz în timpul uneia dintre petrecerile lui. Iar în felul în care arăţi acum, ai face bine să mergi direct în pat când se termină totul.

Kerry îi dădea dreptate. Poate chiar nu va merge. Oricum, o petrecere era ultimul lucru la care se putea gândi acum.

— Dacă te referi la faptul că sunt palidă, ăsta e felul meu de a fi.

— Prostii, spuse el repede. Te-am văzut îmbujorată de o mie de ori. Şi apoi, privind-o mai atent: şi acum te îmbujorezi, să ştii.

Fata îşi muşcă buza, ştiind că bărbatul are dreptate şi

că nu poate face nimic în privinţa asta.

— Îţi place să intimidezi lumea, nu-i aşa? întrebă ea.

— Când are un asemenea efect, da. Culoarea din obrajii tăi mă face să mă gândesc la o piersică. Eşti foarte norocoasă cu un asemenea ten. Gândeşte-te cât timp şi bani cheltuie femeile în saloane de frumuseţe ca să obţină un asemenea aspect. O privi şi râse. Să nu-mi spui că nu-ţi plac complimentele. Ai fi prima femeie pe care aş întâlni-o care să-mi spună asta.

— Cred că sunt gata să reînceapă, spuse ea, arătând spre grupul care se apropia de scenă.

— A venit la timp. Te simţi în stare să faci asta?

— Bineînţeles, spuse ea, cu hotărâre.

— Aşa te vreau! O conduse spre scenă. Hai s-o facem!

Paula observă mâna lui Ryan pe braţul fetei şi le aruncă priviri de gheaţă.

— Suntem gata, Warren. De unde începem?

— Excelent! Excelent! exclamă Warren când au terminat munca pe ziua aceea. O să lăsăm piesa exact cum e acum. Zâmbind, se ridică în picioare. Asta a fost tot pentru azi. Vă rog să aveţi o noapte lungă de somn. Mâine vom merge într-un ritm şi mai alert.

Kerry plecă din teatru uşurată. Se bucura că ziua de muncă se sfârşise. Durerea de cap îi îngreunase concentrarea.

Imediat cum ajunse acasă, luă o aspirină şi se întinse în pat pentru o oră. Durerea de cap trecu, dar o cuprinse o oboseală de care nu putea scăpa aşa uşor. Simplul fapt că trebuia să se pregătească de petrecere o făcea să se simtă şi mai rău.

— Probabil că ajunsă acolo te vei simţi mult mai bine. Ai nevoie să te relaxezi. Eşti prea stresată, îi spuse Liz.

Lucru care era sigură că nu-l va putea face acolo, dacă petrecerea avea să fie aşa cum i-o descrisese Ryan.

— Liz, nu cred că pot face faţă unei astfel de petreceri. Crezi că ar conta dacă n-aş veni?

— Dacă nu te simţi în stare, atunci nu trebuie să mergi, spuse fata în timp ce se machia. Dar cum rămâne cu Adrian?

— Oh, Doamne! Am uitat de el! Kerry se ridică cu greu de pe canapea. Cred că va trebui să fac un efort şi să merg.

— Dar nu e necesar. Dacă vrei, îţi ţin eu locul.

— Oh, serios? Ar fi perfect. Dar nu te-ar deranja?

— Să mă deranjeze? Că m-ar invidia toate fetele din seara asta? Liz râse. Cred că nu. În plus, dacă nu mai eşti tu, s-ar putea să observe că exist şi eu.

Gluma lui Liz o făcu pe Kerry să se simtă mai bine. Când fata fu gata de plecare, Kerry era deja în pat. Auzi soneria, apoi pe Liz cum îi explica lui Adrian motivul pentru care Kerry nu venea. Apoi, uşa de la dormitor se deschise şi Liz intră să-i spună:

— Adrian speră să te simţi mai bine.

— Da, am auzit. Nu prea părea supărat că n-am apărut.

— Oh, da, aşa e Adrian. Cum arăt? o întrebă ea.

— Ştii bine că arăţi grozav. Acum, du-te. Distracţie plăcută!

Se mai privi o dată în oglindă, după care spuse:

— Mai ai nevoie de ceva? Crezi că e bine să vin peste o oră-două să-ţi fac un ceai cald?

— Oh, nu, stai liniştită. Probabil o să dorm. Acum, hai, pleacă odată şi stinge lumina, spuse ea, zâmbind.

După ce plecară cei doi, casa deveni liniştită şi somnul părea să apară, dar imediat muzica de la etajul superior îl alungă. Era imposibil să dormi într-un asemenea vacarm, iar Kerry simţea cum îi revine durerea de cap.

La opt şi jumătate, telefonul sună. Era Ryan.

— De ce nu eşti în pat?

— Sunt. Am adus telefonul în dormitor.

— Vrei să spui că Liz a plecat la petrecere şi te-a lăsat singură?

— Nu prea avea cu ce să mă ajute. Şi, în plus, nu sunt bolnavă, ci doar obosită. Un somn bun e tot ce-mi trebuie.

— Să sperăm că e doar atât. Avem nevoie de tine. Te-am trezit, cumva? întrebă el, după o pauză.

— Nu, nu adormisem încă.

— Da, îmi imaginez că e greu să te odihneşti cu gălăgia care se aude până la mine. Apoi spuse: de ce-ai plecat atât de repede de la teatru azi, Kerry? Voiam să te duc acasă, dar ai dispărut imediat după repetiţii.

— Oare n-ai fi stârnit vorbe… dacă ai fi arătat atenţie faţă de noii actori? Te asemeni mult cu Liz şi nu cred că va dura mult până când ceilalţi să-şi dea seama de legătura dintre voi.

— Dar n-am spus nimic de Liz.

Kerry făcu o scurtă pauză, apoi zise:

— Să-i transmit ceva nepoatei, domnule Maxwell?

— Doar că am ceva să-i spun cu prima ocazie. Apoi râse. Dormi acum, şi visează frumos. O să continuăm discuţia asta când te vei simţi mai bine.

Puse receptorul în furcă şi se strecură sub cearşaf cu o senzaţie ciudată. Cu siguranţă, Ryan nu se gândea la ea ca la o femeie. Nu era deloc genul lui. Şi ea nu mai trebuia să se gândească la aşa ceva.

Capitolul 6

În zilele următoare s-a vorbit doar despre piesă şi despre spectacolul care se apropia cu paşi repezi. Pentru Kerry, zilele acestea erau negre şi se gândea că nu va reuşi niciodată să-şi ducă la bun sfârşit rolul. Nu conta ce făcea, totul i se părea greşit şi simţea că nu e în stare să îndrepte nimic.

Apoi, dintr-odată, parcă văzu personajul cu alţi ochi

şi interpretarea i se păru mai uşoară şi mai potrivită. Chiar şi Warren, atât de zgârcit cu laudele, o aplaudă.

— Minunat, draga mea! Minunat! strigă el fericit de la locul lui. Poate doar să pui accent mai mult pe ultima replică, dar în rest, minunat, draga mea. Felicitările mele.

Trăieşti rolul.

— Cum e să fii preferata lui Warren? o tachină Liz când porniră spre casă în după-amiaza aceea. Ţine-o tot aşa, şi te va ruga să participi şi la următoarea producţie.

— În „Alice în Ţara Minunilor”? râse fata. Poate azi i-am plăcut, dar cred că mâine am timp s-o dau în bară.

— Singurul lucru pe care-l poţi face greşit în interpretarea lui Charmian e să uiţi replicile, dar cu memoria ta, lucrul ăsta e imposibil. Adrian l-a auzit pe Warren când îi spunea lui Howard Wilson că ai arătat o trăire puternică în dimineaţa asta, iar Howard a fost de acord cu el. Şi nu e deloc tipul de om care să vorbească aiurea.

— Sper, spuse fata, veselă, apoi schimbă vorba. Se pare că tu şi Adrian vă vedeţi des, de la petrecerea aceea.

— Aşa e, nu? spuse Liz, zâmbitoare. Apoi, privind-o: sper că nu te-ai răzgândit în privinţa lui, nu-i aşa?

— Nu, doar îmi fac puţin griji pentru tine, atâta tot.

— Adică, mai devreme sau mai târziu va încerca să mă seducă, iar eu fie voi ceda, fie îl voi respinge şi atunci mă voi alege cu inima frântă, nu? Liz râse. Ştii care e problema ta? Că ţi-e frică să mergi până la capăt. Sigur că mă simt atrasă de Adrian şi sigur că m-am simţit rău când te-a preferat pe tine în locul meu, dar n-am de gând să mă îndrăgostesc de el.

— Uneori nu poţi controla asta, pur şi simplu te îndrăgosteşti, spuse Kerry, ca pentru sine. Şi n-ai ce face în privinţa asta.

— Vorbeşti din experienţă? deveni Liz curioasă, iar Kerry încerca să fie mai vesela.

— Nu, doar filosofam. Ryan ştie că te vezi cu Adrian?

— Nu chiar. Ar spune acelaşi lucru pe care mi l-ai spus şi tu, doar că mult mai dur. Nu-l place pe Adrian mai mult decât îl place Adrian pe el. Cred că fiecare vede în celălalt aceleaşi defecte pe care le are. Se aseamănă în atât de multe privinţe!

Dar doar la suprafaţă, se gândi Kerry. Ryan era un om profund şi integru, care se ocupa cu seriozitate de actorie, pe când Adrian era un tip delăsător şi superficial, pe care-l interesa doar să ajungă celebru.

Ajunseră acasă şi convemra sa bea ceaiul împreună, înainte să se apuce de altceva. Apoi, Kerry îşi luă locul în bucătărie, pentru a pregăti cina. Gătitul era întotdeauna o plăcere pentru ea, pe când pentru Liz era un chin. Întotdeauna încerca să pregătească mâncăruri sofisticate şi delicioase pentru prietena ei.

În seara aceea, a fript cotlete de porc cu rondele de ananas şi le-a servit în farfurie, cu salată de fasole verde şi porumb dulce. Iar ca desert, salată de fructe cu frişcă.

— Mă răsfeţi, spuse Liz când îşi beau cafeaua, după cină. Până să vii tu, mâncam tot felul de prostii care mă costau o grămadă de bani. Mereu îi ceream bani tatii mai devreme decât trebuia. Luna asta se va întreba ce am păţit de nu-mi mai trebuie atât de mulţi.

Kerry zâmbi şi se uită cu indulgenţă la fata din faţa ei, dulcea Liz care habar n-avea de valoarea banilor. Probabil că şi atunci când vor câştiga bani mai mulţi, Liz se va întreba pe ce i-a cheltuit, dar nu-şi va face griji în privinţa lor, pentru că tatăl ei veghea să-i fie bine.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— Munceşte pe rupte ca să întreţină o fiică cheltuitoare, după cum spune el. E editor. Din fericire, unul foarte bun. Am doi părinţi extraordinari. Mama pictează, printre alte lucruri.

— Profesional? întrebă Kerry.

— Oh, slavă Domnului, nu! Deşi câteva din eforturile ei nu sunt atât de rele. Spune că îi ţine spiritul treaz, dar de fapt o face pentru că nu suportă să stea liniştită într-un loc şi să nu facă nimic. Mereu face câte ceva.

Kerry îşi mai turnă o ceaşcă de cafea.

— Se pare că faci parte dintr-o familie talentată. Cum li se pare părinţilor cariera pe care ai ales-o?

— Dacă nu sunt de acord cu asta, n-au spus-o. Dar presupun că în asemenea circumstanţe era mai mult sau mai puţin inevitabilă decizia mea. L-am venerat pe Ryan de când eram copil. La opt ani, le-am spus că vreau să cresc repede ca să mă mărit cu el şi să-i fiu alături mereu. Bineînţeles că dorinţa asta a dispărut repede, dar faptul că aş vrea să-i fiu alături, s-a materializat în dorinţa de a face actorie. Cu toate astea, a fost un timp când nu mă credeam în stare de ceva.

— Cum poţi spune asta? întrebă Kerry cu blândeţe. Doar ai luat pe merit rolul ăsta, nu?

— Garantat, spuse Liz care se aşeză mai confortabil pe canapea. Dar hai să fim serioşi. Joc cât de cât bine rolul lui Iras, dar cam atât. Mi-e imposibil să scot din mine o emoţie atât de mare ca cea pe care ai transpus-o tu în după-amiaza asta. Poate că-ţi trebuie ceva timp să te acomodezi cu rolul, dar când o faci, ne dai gata pe toţi. Tu o să faci carieră din asta, Kerry, sunt sigură. Se uită la ceas şi sări repede în picioare. Uite cât e ora! Şi nici n-am apucat să mă pregătesc. Trebuie să mă grăbesc. Zâmbi linguşitor şi zise: poţi să speli tu vasele şi de data asta în locul meu? Ştiu că era rândul meu, dar săptămâna viitoare o să mă ocup doar eu de ele. Promit.

Kerry chiar nu se supăra. Oricum, nu prea avea ce face.

Liz nu era gata când sosi Adrian. Kerry îl invită înăuntru şi-l asigură că fata nu va întârzia mult.

— S-au schimbat locurile, spuse el. Prima oară când

am venit aici, Liz a fost cea care m-a poftit înăuntru şi mi-a spus acelaşi lucru despre tine.

Bărbatul se aşează relaxat pe canapea şi o urmări cu privirea pe Kerry, care aranja nişte reviste.

— Trebuie să recunosc, Kerry. Mă uimeşti. Ai succesul la picioare şi nici măcar nu încerci să profiţi de el. Ia spune-mi, draga mea, ce te motivează?

— Ambiţia, sugeră ea. Sunt o fată care vrea să facă neapărat carieră din asta. Pur şi simplu.

— Nu prea cred că e atât de simplu, spuse el scoţând o ţigaretă din pachet. Dacă te interesează cariera, nu înseamnă că trebuie să renunţi la ceea ce-ţi face plăcere în viaţă. O aventură amoroasă face mult bine.

— Ăsta e sfatul pe care-l dai tuturor femeilor pe care le cunoşti? întrebă ea, crispată.

— Depinde de femei, dulceaţă. La unele nici nu e nevoie, pentru că acţionează singure.

— Şi Liz?

— Liz? o spuse el pe alt ton. Liz e… diferită. Privi cum fumul face rotocoale. Şi e destul de mare ca să aibă nevoie de paznic.

Kerry îşi dădu seama că merita replica asta. Nu era treaba ei ce făcea Liz.

După ce plecară cei doi, Kerry puse nişte rufe la spălat şi se ocupă de vase. După ce le termină, constată că era încă devreme. Încercă să citească o carte, dar după zece minute îşi dădu seama că n-are dispoziţia necesară.

Merse şi făcu o baie, apoi, în halat şi pijama, se duse în bucătărie să facă o cacao caldă. Exact când lua ibricul fierbinte de pe foc şi-l îndrepta spre pahar, se auzi soneria. Ridică privirea şi-l văzu prin fereastra care dădea spre intrare pe Ryan. Apoi făcu o mişcare greşită şi paharul căzu şi se sparse, reuşind s-o taie.

Ryan intră repede în casă, apoi în bucătărie şi o prinse de talie.

— Nu cred că e sticlă în rană, spuse el, după ce examină tăietura din care şiroia sânge. Ai o trusă de prim-ajutor?

— Da, în baie; vocea ei era abia şoptită, iar bărbatul o privi repede.

— Simţi o stare de leşin? Nu-i nicio ruşine. Mulţi oameni nu suportă să-şi vadă propriul sânge. Hai să te aşez undeva.

Merseră în sufragerie şi o lăsă pe canapea în timp ce se duse să caute trusa în baie. Veni cu ea, îi curăţă rana şi o bandajă, după care merse să cureţe în bucătărie. Când se întoarse, aduse un ibric de cafea şi două ceşti.

— De obicei nu sunt atât de neîndemânatică în bucătărie, spuse ea, necăjită.

— Eu cred că ai fost mai mult neatentă, zise el în timp ce-i dădea o ceaşcă. Obişnuieşti să faci câte ceva de felul ăsta când eşti singură? Apropo, unde e Liz?

— Parcă... a spus ceva de un grup de discuţii, minţi fata.

— Şi tu de ce n-ai mers cu ea? Ai destule idei care merită auzite.

— Depinde de genul discuţiilor. Pentru prima dată.

Kerry îşi dădu seama că era îmbrăcata în pijama şi începu să se simtă stânjenită. Nu cu mult timp în urmă, obişnuia să bea îmbrăcată astfel o cafea cu Philip, dar cu Ryan era altă poveste. Motivul era poate faptul că pe Ryan îl privea ca pe un bărbat, iar Philip era... Philip. Încercă să se concentreze asupra conversaţiei. Politica ar trebui lăsată experţilor.

— Dacă am face asta, atunci nu s-ar întâmpla prea multe lucruri în lume. Şi apropo de evenimente, m-a impresionat interpretarea ta de azi. Ştiam că o ai undeva în tine.

— Mă bucur că nu te-am dezamăgit, spuse ea, simţind cum cuvintele îi încălzesc sufletul.

— Ei bine, să ştii că mi-am făcut griji când te-am văzut că nu reuşeşti să înţelegi personajul, dar se vede că eşti unul dintre actorii aceia care simt nevoia să încerce mai multe interpretări până o nimeresc pe cea bună.

— Tu m-ai ajutat. Sfaturile tale au fost nepreţuite.

— Mă bucur că ţi-am fost de ajutor. O să-ţi trimit o notă cu datoria faţă de mine când criticii te vor aclama drept cea mai bună actriţă. O privi contemplativ. Mai sunt cinci zile. Eşti nervoasă?

— Foarte. Dar cred că tu ai trecut de partea asta, nu?

— Un actor care spune că n-are emoţii la premieră, ori e mincinos, ori nu-şi dă silinţa să facă un lucru bun. O să vezi marţi seară că o să am emoţii, ca toţi ceilalţi. Şi să nu îndrăzneşti să vorbeşti cu mine cu o jumătate de oră înainte de ridicarea cortinei, pentru că aş fi în stare de orice. O privi. Nu prea mă crezi, nu-i aşa? Crezi că nu sunt în stare de asemenea sentimente?

— Nu, eu… făcu o pauză, dădu din umeri şi zâmbi. Eşti mereu atât de sigur pe tine, încât nimeni nu ştie la ce să se aştepte.

— Mă bucur să ştiu asta. Astfel, oamenii vor crede că gândesc exact ca Antoniu. Dar ai vrea să afli ce gândesc în momentul ăsta?

— Nu, spuse ea repede, iar el rânji.

— Laşo! Acum, te vei gândi toată noapea la ceea ce aş fi putut să-ţi spun. Schimbă vorba. La ce oră vine Liz?

— Nu sunt sigură. Şi ca să nu mai dea prilej la alte întrebări, spuse: cum ţi se pare Liz în rolul lui Iras? Warren pare plăcut impresionat de interpretarea ei.

— Liz face exact ceea ce mi-am închipuit că va face. Dă viaţă caracterului după reguli, dar nu pune nimic din sufletul ei în el. Ea n-are talentul tău şi crede că le poate împăca pe toate.

— Cred că e o afirmaţie cam dură, spuse Kerry, în apărarea prietenei sale. Ţi-ar fi putut folosi numele ca să

capete roluri mai bune, dar n-a făcut-o.

— Nu, are mândria mamei sale. Îşi cunoaşte limitele şi nu încearcă să le depăşească. Nu-ţi face griji în privinţa ei. O să-i treacă. Dar tu?

— Ce e cu mine? întrebă ea, simţind cum inima îi bate mai repede.

— Ştii la ce mă refer. La vârsta ta, femeile se îndrăgostesc repede. Dar tu nu pari genul care să lase o aventură să-i strice cariera.

— Serios? Ce te face să fii atât de sigur?

— Atitudinea pe care o ai faţă de mine. Eşti tot timpul în gardă. O privi în ochi. Mă întreb ce-ar trebui să facă un bărbat ca să treacă de asta.

— O să te anunţ când se va întâmpla aşa ceva. Se aplecă să ia ibricul. Mai vrei?

— Nu, mulţumesc. Cred că am stat destul. Cum e mâna?

— Puţin amorţită. Atât.

— Ai avut noroc că nu e o tăietură mai mare. Ţine bandajul ăsta până mâine dimineaţă, apoi pune un plasture.

— Cred că ai fi fost un doctor bun.

— Mă îndoiesc. Pe lângă alte lucruri, un doctor are nevoie de multă răbdare, iar asta nu e punctul meu forte. Nu, nu te deranja să mă conduci. Mă descurc şi singur. Şi nu mai bea multă cafea, dacă vrei să poţi dormi. Spune-i lui Liz ca o s-o văd în alta seara.

Un moment mai târziu, uşa se închidea în urma lui, iar Kerry se întreba dacă va reuşi vreodată să se poarte firesc în preajma unui om ca Ryan Maxwell.

Sfârşitul de săptămână veni în mod inevitabil. Repetiţiile continuară în ritm alert sub conducerea unui regizor care era sigur că schimbările drastice de ultim moment aveau să aducă succesul piesei. La ora nouă în acea seară terminară repetiţiile, iar tensiunea era atât de

mare, încât parcă se simţea în atmosferă. Duminică au făcut cunoştinţă cu decorurile, iar luni aveau să repete în costume.

— Repetiţia n-a fost niciodată atât de îngroazitoare ca în seara asta. Sunt extrem de obosită. Chiar crezi că Warren e în stare să schimbe piesa într-un timp atât de scurt?

— Nu cred. Cred că tot ce a spus azi a fost din cauza agitaţiei. Cred că e normal să se simtă aşa.

— Şi nu e singurul. Ce n-aş da să treacă mai repede ziua de marţi! Abia aştept să fac o baie şi apoi să dorm! spuse ea, ridicându-se cu greu de pe canapea.

Dacă sâmbătă a fost o zi grea, atunci luni a fost un adevărat coşmar. Howard Winston a tuşit şi a făcut febră, iar doctorul l-a diagnosticat cu laringită şi i-a recomandat repaus total. După crize de nervi şi implorări, a reuşit să facă medicul să-i prescrie un spray pentru gât şi câteva calmante pentru febră.

În cele din urmă, repetiţia putu să se desfăşoare normal, iar Howard îşi mai reveni puţin.

Dar treaba nu mergea atât de bine, pentru că decorurile erau noi şi toţi actorii parcă se mişcau cu încetinitorul, după cum le spusese disperat şi regizorul. Lui Kerry îi părea rău pentru el, de fapt îi părea rău pentru toţi.

Actul doi parcă merse mai bine şi Warren nu mai arăta ca şi cum ar fi fost pe punctul de a face infarct, iar scena în care apăru Antoniu, îi aduse un zâmbet pe buze.

— O să reuşim, spuse el. Acum, hai să vedem ce o să iasă din actul trei.

Pe la ora şapte seara, repetiţia era încheiată, iar Warren se arăta satisfăcut în asemenea circumstanţe.

Simţindu-se oarecum mai înviorată, Kerry acceptă invitaţia lui Adrian şi a unuia dintre actori de a merge alături de Liz să bea ceva înainte de plecarea acasă.

Oricum, nimeni nu dorea să piardă noaptea din cauza oboselii şi a zilei importante de mâine, dar somnul n-avea să vină aşa uşor după o astfel de zi epuizantă.

Ray Norris era un actor cu care Kerry nu prea avusese multe de vorbit în cele trei săptămâni de repetiţii. Juca rolul lui Eros, care nu era atât de însemnat, dar băiatul îl interpreta atât de bine, încât captase atenţia lui Kerry încă de la început. Şi, deşi Adrian nu părea prea încântat de apariţia ei, Kerry se simţi bine în compania lui Liz şi a lui Ray.

— Cred că te place, spuse Liz, când mergeau la culcare.

— Pentru că s-a întâmplat să avem câteva idei în comun? Nu începe să faci combinaţii, Liz. Sunt doar un membru din grup, la fel ca Ray.

— Ştii bine că nu e aşa. Am observat cum te priveşte.

— Dacă lucrurile ar fi aşa, atunci de ce n-a încercat să iaca ceva până acum? spuse ea, rara interes în glas.

— Poate din cauza lui Adrian. E mereu în preajma noastră în pauza de prânz şi poate a crezut că e ceva între voi doi. Până la urmă, Adrian pe tine a pus prima oară ochii şi poate aşa cred ceilalţi şi acum.

— Mi se pare un subiect prea insignifiant pentru ca alţi oameni să se gândească la el. Nu ştiu ce o să faci tu, spuse ea, trăgând cearşaful peste ea, dar eu o să mă culc. Noapte bună!

Dar chiar după ce stinseră lumina şi Liz adormi, Kerry se gândea că în mai puţin de douăzeci şi două de ore cortina va fi ridicată şi piesa va începe. Iar ea trebuia să dea tot ce avea mai bun în ea. Ştia că n-are decât o şansă să dovedească asta, iar dacă o ratează, e foarte posibil să nu mai aibă parte de încă una.

Dar nu era numai asta problema. Warren Trent se aştepta de la toţi să facă treaba excelentă şi piesa să fie un succes. Iar aşteptarea va fi îngrozitoare.

Trebuie să fi adormit la un moment dat, pentru că atunci când deschise ochii, Liz intra în cameră cu o tavă în mână.

— E ora zece şi o dimineaţă excelentă. Ceai şi pâine prăjită pentru început? Iar mai târziu, m-am gândit să luăm un mic dejun copios. Ce zici?

Kerry se ridică în capul oaselor. Îşi dădu părul la o parte de pe faţă. Somnul n-o ajutase să uite. Mai erau câteva ore până la premiera.

— Ce facem după ce mâncăm? întrebă Liz, privind pe fereastră agitaţia din stradă. Putem mânca în oraş, dar asta ne-ar lua cam o oră. Şi după aceea? Nu pot sta în casă până diseară. O să înnebunesc!

— Şi eu la fel. Ce zici dacă am merge la film? apoi vom avea timp să mâncăm înainte să mergem la teatru.

— Nu ştiu dacă o să pot mânca ceva. Îmi tot spun că e doar o altă zi de repetiţii, dar stomacul nu mă crede. Alte sugestii?

— Ei bine, putem să ne gândim la cât de nervoşi sunt actorii principali. Până la urmă, de ei depinde dacă diseară va fi sau nu un spectacol reuşit.

— Nu mă pot gândi la alţii în asemenea momente. Am avut aseară un vis îngrozitor. Sunt sigură că o să se întâmple ceva. O să uit replicile sau o să fac altă prostie.

Kerry ar fi vrut să-i strige să se oprească. Era de-ajuns teama pe care o simţea înăuntrul ei. Nu mai trebuia să fie cineva lângă ea care să-i dea glas.

Se dădu jos din pat şi, după ce făcu o baie, se îmbrăcă şi ieşi împreună cu Liz să hoinărească pe străzi. S-au uitat prin vitrinele magazinelor, şi-au dat cu părerea asupra diferitelor obiecte expuse, apoi au fost să vadă un film.

Când au ieşit, şi-au dat seama că era deja patru şi jumătate.

Merseră la un restaurant şi mâncară ceva uşor, apoi

acasă, de unde îşi luară genţile cu hainele în care aveau să se schimbe pentru petrecerea de după piesă şi plecară spre teatru. Când ajunseră, era şase şi jumătate.

Howard Winston era în faţa lor. Era puţin palid, dar în rest arăta normal.

— Doctorul mi-a spus că vocea mă va ţine şi în seara asta, dar că mâine e posibil să n-o mai am deloc. Oricum, e un risc pe care mi-l asum. Nimeni nu va deschide teatrul în afară de mine.

Kerry şi Liz împărţeau aceeaşi cabină, cam micuţă, dar complet echipată. La şapte şi jumătate, erau îmbrăcate şi pregătite de scenă. Purtau rochii albe şi sandale aurii.

Când i se puse peruca, Kerry era complet diferită de cum arăta în realitate. Părul negru şi lung o făcea să pară mult mai în vârstă faţă de cei douăzeci şi doi de ani ai săi.

O bătaie în uşă le făcu pe amândouă atente. Ştiau că e prea devreme pentru băiatul de scenă. Kerry deschise şi intră Warren.

— Deja sunteţi gata? Bine. Am venit să vă urez succes şi să vă întreb dacă vreţi să mai ştiţi ceva înainte de a ieşi pe scenă.

— Da, spuse Liz repede. Care e cea mai apropiată ieşire de urgenţă?

— Le-am blocat pe toate, spuse Warren serios. Nu-ţi face griji, draga mea, o să fie bine. Ryan vă trimite salutări amândurora.

— Ţi-a spus el asta? ridică Liz capul.

— Da, ştiu totul. Am aflat din greşeală în după-amiaza asta. I-a picat o poza din portofel cu familia lui. Stai liniştită. Secretul tău e în siguranţă la mine. Apreciez că vrei să reuşeşti prin forţe proprii.

— Deşi cred că va dura mai mult aşa, murmură fata, ca pentru sine. Cum e Ryan? Se simte bine?

— Nicidecum. Când am plecat de la el, se plimba de colo colo ca un nebun. Atunci când o să fie calm, o să încep

să-mi fac griji pentru el.

— Nu-i aşa că e minunat? i se adresă Liz lui Kerry. Ieri eram doar o actriţă oarecare, acum sunt nepoata lui Ryan Maxwell. Warren n-a vorbit niciodată cu mine astfel. Adrian avea dreptate. În teatru contează pe cine cunoşti, ca să reuşeşti.

— Dar niciun actor nu e insignifiant, dacă joacă pentru Warren.

— Pe scenă, nu, dar eu vorbesc de viaţa de zi cu zi.

La opt şi un sfert, fură chemate în culise. În faţa lor era Antoniu, într-o togă auriu cu alb. Din cabină ieşi şi

Cleopatra, frumoasă ca întotdeauna, rece, vicleană ca o adevărată regină. Ce bărbat i-ar rezista dacă ar vedea-o aşa?

Merseră în linişte spre cortină şi aşteptară încordaţi semnalul începerii primei scene. O clipă, Ryan o privi pe Kerry şi-i zâmbi. Atunci, se dădu semnalul şi cortina se ridică, iar Philo şi Demetrius, care deschideau piesa, ieşiră pe scena plină de lumini.

Capitolul 1

Pe parcursul piesei, Ryan dovedi o capacitate uimitoare de a intra în pielea personajului şi nimeni nu se îndoia de talentul lui. Practic, datorită lui piesa a avut un succes imens. Desigur, toţi actorii au fost buni, dar fără îndoială, Ryan s-a evidenţiat cu adevărat.

În sfârşit, cortina a fost lăsată şi lumea a început să aplaude frenetic. Kerry i-a văzut în culise pe Ryan şi Paula îmbrăţişându-se, şi a observat când femeia l-a sărutat pe buze, iar bărbatul nu i-a respins gestul.

Cu greu, Liz şi Kerry au reuşit să treacă prin mulţimea care se adunase în culise pentru a ajunge la cabina lor.

— Nu-i aşa că a fost minunat? spuse ea cu ochi scânteietori. Ai auzit cum îl aclamau pe Ryan?

— Da, minunat, spuse Kerry, privindu-se în oglindă.

— Şi la fel ai fost şi tu, spuse fata, entuziasmată. Când ai început să joci, aproape mi-a venit să plâng… Se auzi o bătaie în uşă. Oh, sigur sunt părinţii mei.

Era tare ciudat s-o vezi pe Liz alături de mama ei. Se asemănau atât de mult! Iar tatăl ei era pur şi simplu minunat. La prima vedere un pic sever, dar imediat cum zâmbea, era cuceritor.

— O interpretare minunată, draga mea, spuseră ei, când Kerry le fu prezentată. Ai jucat mai bine decât însăşi Cleopatra!

— Ryan cred că e tare mândru de tine. Dacă-l auzi cum vorbeşte, ai spune că el te-a descoperit! spuse mama lui Liz. Observând surprinderea lui Kerry, întrebă: dar nu ştiai care e părerea lui despre tine?

— A zis o dată că am potenţial… şi Rachel izbucni în râs.

— A păstrat gândurile pentru el, până la debut. Mi-a spus că vei juca o Julieta extraordinară. Şi eu sunt de acord cu el. Ai acea sensibilitate care trebuie oricărui actor.

— O faceţi să se simtă prost, spuse Liz. Ea e o fată modestă. Kerry, ia spune, ţi-a plăcut cum ai jucat în seara asta? Fata dădu din cap în semn că nu. Vedeţi? Ce v-am spus?

— Rareori perfecţioniştii sunt mulţumiţi de interpretarea lor. Cred că acum Ryan se gândeşte cum va îmbunătăţi personajul pentru următoarea reprezentaţie, deşi cred că nu m-ar contrazice nimeni dacă aş spune că Antoniu n-a mai cunoscut pe nicio scenă o asemenea interpretare.

— Dar ce se spune despre Paula? întrebă Liz curioasă.

— Am ascultat doar criticile aduse lui Ryan. Ea nu mi s-a părut extraordinară. Dar nu-i nimic. Multe actriţe au eşuat cu rolul ăsta. Schimbă subiectul. Acum, nu mai ai

motiv să nu mai dai pe acasă la sfârşit de săptămână, nu-i aşa, Liz? Poţi veni de sâmbătă şi vă aduce înapoi Willis, luni după-amiază. Şi tu să vii, Kerry. Avem multe camere şi sigur te vei simţi bine la noi.

— E timpul să plecăm, dragă. E târziu şi mâine am o întâlnire de afaceri. Am înţeles că mergeţi la petrecere acum, nu-i aşa? Unde se ţine?

— Ryan ne-a invitat pe toţi acasă la el, răspunse Liz.

— Distracţie plăcută, fetelor, dar să vă odihniţi ca să puteţi munci mâine.

— Ei bine? întrebă Liz, după ce plecară. Cum ţi se par?

— Sunt oameni minunaţi, Liz. Te invidiez.

— Nu trebuie. Putem să-i împărţim. Mama a vorbit serios când te-a invitat. O să vii cu mine, nu-i aşa?

— Mi-ar plăcea mult, spuse Kerry.

Un şir de taxiuri aştepta în faţa teatrului să transporte actorii la casa lui Ryan, în Knightsbridge. Kerry se despărţi de Liz în învălmăşeală şi se trezi împinsă într-un taxi în care mai erau doi pasageri.

— Ei, ia uite cine a venit! spuse Ray Norris care se mişcă să-i facă loc. Acum suntem gata, putem porni, i se adresă el şoferului.

Casa lui Ryan îţi lua respiraţia la prima vedere, iar Kerry o găsi fascinantă, aşa cum o văzuse prezentată doar în reviste. Mobila se potrivea de minune cu decoraţiunile de pe pereţi, iar luminile păreau să fie peste tot. Ryan era deja acolo, să-i întâmpine.

— Pune-ţi haina în dormitor, îi spuse el la ureche lui Kerry, indicându-i o uşă. O prinse de mână. Unde e Elizabeth? Am crezut că veţi ajunge împreună.

— Am fost despărţite de mulţime. Trebuie să sosească şi ea.

În dormitor o întâlni pe Paula, care, în rochia ei superbă, roşie, îşi pudra obrajii. Kerry se simţea cu

adevărat insipidă în rochiţa ei aurie care-i plăcuse atât de mult când o cumpărase. Şi se pare că şi Paula avea aceeaşi părere.

— Oh, dragă, ce s-a întâmplat cu părul tău?

— Ce vrei să spui? Kerry şi-l pieptănase, aşa cum obişnuia şi-l lăsase liber. Nu i se părea că a suferit o schimbare vizibilă.

— Ah, cred că e de la perucă. N-are deloc luciu şi arată cam pleoştit, spuse femeia, cu răutate. Dar, mă rog, poate ai noroc şi nu observă nimeni.

— Oh, ce-a mai păţit şi asta? Arată ca o pisică care a atentat la borcanul cu smântână, spuse Liz veselă, apărând în cameră. Mă întreb ce faţă va face mâine când va vedea părerile criticilor.

— Nu cred că vor găsi multe greşeli în rolul ei.

— Oh, crede-mă, aşa va fi. Ai văzut ce părere a avut şi mama.

— Da, dar poate publicul a văzut-o altfel.

— Ei, aşteaptă şi ai să vezi, bine? Şi pun pariu că am dreptate. Apropo, ce s-a întâmplat cu tine la teatru? Adrian m-a prins şi m-a urcat într-un taxi, iar când m-am uitat după tine, dispăruseşi.

— Am venit cu Ray.

— Deci, de asta te aşteaptă la uşă. Ţi-am spus eu că te place. Eşti gata? Abia aştept să mănânc ceva.

Se adunase multă lume, dintre care doar jumătate erau actori, restul personalităţi importante. Deja se strânseseră grupuri la masa cu mâncare.

— Vrei să mănânci? întrebă Ray, luând-o de braţ pe Kerry.

Sau preferi mai întâi un pahar de şampanie?

— Şampanie, spuse ea, şi băiatul aduse două pahare. Pentru piesă! se auzi ea spunând şi apoi sorbi din lichidul dulce.

Când întoarse privirea, dădu cu ochii de Ryan care o

ţinea de talie pe Paula, în timp ce conversa cu câţiva ziarişti. O clipă, privirile li se întâlniră şi rămaseră aşa, până ce Ray rupse vraja.

— Nu crezi? întrebă el, iar Kerry îl privi surprinsă.

— Îmi cer scuze. Ce spuneai?

— Că producţia a avut un succes mai mare decât ne-am imaginat.

— Nu ştiu ce să spun, zise ea, precaută. Producţia a fost un succes? Sau Ryan care ne-a tras pe toţi după el? N-o să ştim până n-o să vedem ziarele de dimineaţă.

— Ziarele? Ce contează ele? Majoritatea ştiu mai puţine despre actorie şi teatru decât bunica mea. Iar tu, dacă vei mai avea interpretări atât de bune ca în seara asta, nici n-o să-ţi mai pese de părerea lor.

— Dar publicul ţine cont de ele.

— Vei vedea că nu e tocmai aşa. Mai luă o înghiţitură din pahar, după care îl puse pe o măsuţă de lângă ei. Acum, hai să uităm de teatru şi să vorbim despre noi. Până zilele trecute, credeam că eşti cu Adrian. Ce s-a întâmplat între voi de Adrian e acum cu Liz?

— A considerat că Liz e o persoană mai atrăgătoare decât mine.

— Adică vrei să spui că ea e o altă fată care nu-i refuză avansurile? Are tot timpul din lume să facă asta. Dar Adrian… dădu din cap a negaţie. E timpul să-şi caute o soţie.

— Nu mi-l imaginez căsătorit.

— Nu? A fost pe punctul s-o facă acum câţiva ani.

— Serios? Şi ce s-a întâmplat?

— Femeia a găsit pe cineva care era în stare să-i dea mai multe decât Adrian şi s-a căsătorit cu acel bărbat. După asta, a început parcă să înnebunească. N-am fost niciodată apropiaţi, dar n-a meritat lovitura pe care a primit-o. Pe de altă parte, ea a ajuns acolo unde voia.

— Paula Vincent, spuse Kerry.

— De unde ştii?

— Mi-am amintit că a spus el o dată ceva despre asta. Privi în direcţia femeii şi o văzu înconjurată de un grup de admiratori. Cred că era foarte tânără când s-a căsătorit.

— Avea douăzeci şi doi de ani. Iar acum are cu zece ani mai mult, dacă te gândeşti la ce mă gândesc şi eu. El era mult mai în vârstă decât ea, dar cu legături şi bani, a reuşit s-o facă celebră. Făcu o pauză. Dar nu ştiu nimic despre tine, Kerry. Te-ai gândit vreodată la căsătorie?

— Nu, spuse ea rece.

— Deci, eşti o fată care se ţine de carieră, zise el ironic. Ei bine, ai putea lua de soţ un actor şi atunci le-ai împăca pe amândouă. Ce zici de mine? Eu sunt în căutare de soţie.

— Te-ai săturat să-ţi speli singur lucrurile? întrebă ea, acidă.

— Şi să-mi leg şireturile, replică el. Întrebarea numărul unu: ştii să găteşti?

— Dacă nu ştiu, să înţeleg că am ieşit din competiţie?

— Ei bine… cred că aş putea trăi o perioadă cu cartofi prăjiţi şi salată, dar măcar ai fi decorativă în casă.

— Ai putea obţine acelaşi efect de la o vază cu flori. Costă şi mai puţin.

— Ah, draga mea, dar florile trebuie schimbate…

— Şi o soţie nu, termină ea în locul lui, după care izbucni în râs.

— Pe a mea cu siguranţă nu vreau s-o schimb. Atunci când mă voi căsători, va fi pentru totdeauna. Oare asta mă face să par învechit?

— Nu, după părerea mea.

— Atunci ţine cont de propunerea mea şi mai gândeşte-te.

— Aşa voi face, îi promise ea, pe un ton complice şi apoi îşi zâmbiră reciproc.

— Ce bine vă înţelegeţi voi doi, spuse Adrian care se

apropie de ei, ţinând-o de talie pe Liz. Aveţi grijă ce faceţi, da?

— O să avem, răspunse Ray pe un ton vesel. Grozavă petrecere, nu?

— Oh, da! spuse el cu ironie în glas. Cred că directorul teatrului îl binecuvântează pe Ryan că l-a scăpat de o asemenea cheltuială. Aţi mâncat deja? Vă recomand somonul afumat.

— Oh, nu-l luaţi în seamă, interveni Liz. Se distrează la fel de mult ca toată lumea de aici.

— Asta din cauza companiei, draga mea, spuse el, pe ton linguşitor. Lumina vieţii mele, flacăra care-mi încălzeşte sufletul, cine ar putea dori mai mult?

— Da, cine? întrebă Liz râzând.

Adrian o sărută pe obraz şi în acelaşi moment Ryan trecu pe lângă ei. îi privi cu răceală, după care se uită la Kerry şi trecu mai departe spre bar, fără să spună ceva. Kerry nu ştia la ce să se aştepte din partea lui. De fapt, el nu putea face mare lucru. Liz avea douăzeci şi doi de ani. Aşa că în afara unei păreri pe care era sigură că avea să şi-o exprime, nu avea drept de proprietate asupra nepoatei lui.

Dar Liz fusese cea care-l păstrase pe Adrian în secret. Oare ce o făcuse să-şi schimbe părerea? se întreba fata. În ciuda a ceea ce spusese, oare chiar se îndrăgostise de acest bărbat? Dar Adrian ce simţea? îi spusese că Liz e diferită. Poate îi împărtăşea sentimentele? Poate găsise la ea ceea ce nu văzuse la Paula. Da. De ce nu? Se mai întâmplase una ca asta…

— Iar eşti cu gândurile departe de mine.

— Oh, scuză-mă, spuse ea, revenind la realitate. Puse paharul pe o măsuţă şi zise: nu crezi că e timpul să mâncăm ceva?

— Dacă vrei să mâncăm, atunci aşa vom face, spuse Ray, care o luă de talia subţire şi o îndreptă spre bufet. Oh,

câtă lume, uite un loc acolo, la sud – sud-vest.

— Ai fost în marină? întrebă Kerry, zâmbind.

— Nu, dar tata a fost. Să fi văzut cum arăta camera mea! Cea mai mare lovitură din viaţa lui a primit-o când i-am spus că nu-l voi urma pe mare pentru că vreau să fac carieră în actorie. Ar fi fost în stare să nu mă mai întreţină, dar nu prea avea cu ce să facă asta, pentru că spunea mereu că banii sunt făcuţi ca să fie cheltuiţi, aşa că niciodată nu prea erau bani în casă.

— Cred că a fost un om deosebit. Kerry îi zâmbi. Aşa tată, aşa fiu.

Râzând, îi prinse mâna.

— O s-o iau ca pe un compliment. Uite, s-a eliberat un loc. Mai bine te duci lângă bibliotecă şi mă aştepţi acolo. Merg eu să iau mâncarea şi vin la tine.

Kerry se duse în locul indicat şi-l aşteptă. Fusese o zi lungă şi obositoare. Ar fi trebuit să se simtă bucuroasă că spectacolul decursese bine, şi că se descurcase cu rolul, dar tot ce simţea era un sentiment vag de depresie. Îşi acoperi cu mâna un căscat. Probabil că un somn bun o va vindeca de starea asta.

— Obosită? Sau doar plictisită? întrebă Ryan, la spatele ei.

— Mereu ai obiceiul să apari aşa, din senin?

— Acum n-a fost chiar aşa. Locuiesc aici, dacă-ţi aminteşti. Ce s-a întâmplat cu partenerul tău?

— S-a dus să ia mâncare pentru amândoi.

Ryan privi spre bufet şi-l zări. Apoi, către Kerry:

— Ai băut ceva?

— Da, am lăsat paharul pe undeva pe aici.

— Atunci, ar mai trebui să mai bei unul, îi întinse el un pahar de pe o tavă din apropiere.

— Oh, nu, mulţumesc. Am băut destul.

— Oare? Nu bei, nu fumezi, ce faci ca să te relaxezi, Kerry?

— Citesc o carte bună, răspunse, cu o promptitudine care o surprinse până şi pe ea. Îmi pare rău dacă preocupările mele nu sunt pe placul tău.

— Sunt sigur de asta. O privi cu atenţie. De unde interesul ăsta subit pentru Ray Norris? Nu v-am mai văzut împreună până în seara asta.

— Până acum, n-am avut timp de nimic altceva.

— Eşti expertă în a evita răspunsurile, dar de mine nu scapi aşa uşor. Chiar eşti interesată de Ray, sau îl foloseşti cu alte scopuri?

— Ce alt scop ar mai putea fi?

— O încercare de a-l face gelos pe Adrian. Dar te avertizez că-ţi pierzi timpul degeaba. El obişnuieşte să-şi piardă repede interesul pentru orice femeie.

— Orice femeie?

— Dacă te referi la Paula, să ştii că totul s-a întâmplat când el era mult mai tânăr. Dar cine ţi-a spus despre asta?

— Contează?

— Bănuiesc că nu. De când ţi-a luat Liz locul?

— Mai bine ai întreba-o pe Liz.

— Eu te întreb pe tine.

— Acum câteva săptămâni. Dar dacă vrei să afli mai multe, mai bine te-ai duce la ea.

— E dureros să vorbeşti acum despre asta?

— Ar trebui să fie?

— Nu te mai învârti în jurul răspunsului şi recunoaşte că ai da orice ca să fii acum în locul ei! E evident, mai ales după cum îi priveai în seara asta! Te-ai îndrăgostit până peste cap şi acum l-ai pierdut. Aşa e, nu?

— Acum câteva nopţi, ai spus că nu mă vezi în stare de asemenea sentimente. Iar acum vii cu teoria asta. Te contrazici singur.

— N-am spus că nu eşti în stare să simţi aşa ceva, ci pur şi simplu că nu ai face-o. Păcat că ai ales un astfel de om cu care să experimentezi… dragostea.

— Şi pe cine mi-ai fi recomandat tu? Pe tine? spuse ea cu îndrăzneală.

— După cum o spui, nu cred că ar fi fost mare diferenţă, nu? Se încordă. Mă tentezi să-ţi demonstrez că te înşeli.

— Nu te ambala. Orice provocare a fost neintenţionată, spuse ea.

— Atunci, învaţă să gândeşti înainte de a vorbi. Nu provoca niciodată un bărbat dacă nu eşti în stare să accepţi consecinţele. Se opri exact când Ray venea cu mâncarea.

— E vremea ca voi doi să mai circulaţi puţin. Kerry, le-am promis unor persoane că te aduc să-i cunoşti. O să luăm farfuriile cu noi. Poţi mânca în timp ce vorbim cu ei.

La puţin timp după asta, Kerry căuta un loc unde să poată scăpa de aglomeraţia din cameră. Era deja unu şi jumătate şi nu era niciun semn că petrecerea s-ar termina. Dacă l-ar fi putut găsi pe Ray, poate l-ar fi rugat să o ducă acasă. Putea bineînţeles să plece singură, dar dacă voia un taxi, trebuia să găsească mai întâi un telefon, pe care nu-l putea folosi fără permisiunea lui Ryan. Şi, îşi spuse ea, va face tot ce va fi posibil ca să nu mai vorbească seara aceasta cu el.

Zări o uşă. Poate dădea într-o cameră liniştită. O deschise rara să fie văzuta şi intra în întuneric, având grija să n-o vadă nimeni. O închise şi aprinse lumina. Camera era mică în comparaţie cu sufrageria, dar era mobilată cu gust. Fotolii din piele moale încadrau o carpetă indiană şi pe un perete, o bibliotecă medie era ticsită de cărţi. Era un adevărat sanctuar unde nu pătrundea zgomotul de afară. Şi-l imagina pe Ryan cum venea aici, dorind să se izoleze de toate ca să citească o carte.

Simţea că nu e bine să intre neinvitată în camerele lui, dar nu se putu abţine. Se duse spre biroul din colţ şi deschise singurul sertar.

Găi un album pe care-l scoase şi începu să-l răsfoiască.

Era un fel de jurnal în care Ryan păstra articole de ziar. Toate erau scrise de critici şi datau de la începutul carierei lui până în prezent. Atâtea personaje, interpretate minunat, atâtea laude! Tot răsfoind albumul, nu ţinu cont de orele care zburau şi, amintindu-şi de piesele văzute cu el, zâmbi. Cine ar fi crezut că va juca pe aceeaşi scenă alături de acest om? Cine credea că va ajunge să-i viziteze şi casa? Deodată, se auzi un ţârâit prelung şi deschise ochii. Se mişcă puţin şi scăpă albumul din mână. Nu. Nu era acasă. Adormise în biroul lui Ryan. Oh, oare cât era ceasul?

Din camera alăturată nu se auzeau zgomote. La un moment dat, telefonul nu mai sună. Probabil cineva răspunsese din altă cameră.

Merse spre fereastră şi dădu la o parte una dintre draperii. Oh, Doamne, se lumina de ziuă! Probabil că petrecerea se sfârşise de mult şi ea rămăsese singură cu Ryan în casa lui. Asta, dacă şi el era singur!

Va ieşi pe uşa principală încercând să treacă neobservată. Oricum, probabil acum toţi dormeau şi dacă nu aprindea luminile, n-o va simţi nimeni.

Cum îşi închipuise, sufrageria şi holul erau în beznă. Îşi făcu drum cu greu până la uşa de la intrare, dar apoi îşi aminti că haina şi geanta erau într-unul din dormitoare. Trebuia să meargă după ele, pentru că afară era frig şi-i trebuia banii de taxi din geantă.

Dar când se întoarse, văzu lumină în dormitorul celălalt. Oare era acolo şi când ieşise din birou? Nu-şi mai amintea, pentru că nu fusese atentă. Sigur era Ryan acolo. Oh, ce să facă? îi trebuia haina!

Se întoarse pe călcâie şi se izbi de ceva tare, apoi, ca să nu se dezechilibreze, se agăţă de un obiect care căzu şi făcu un zgomot infernal în tăcerea din casă. Imediat, uşa

de la dormitor se deschise şi lumina invadă întunericul. Arăta înfricoşător, deşi era îmbrăcat în halat peste pijamaua de mătase şi cu papuci de casă în picioare. Kerry se dădu un pas înapoi când îl văzu, dar braţul unui fotoliu o împiedică să se mai deplaseze.

— Doamne Sfinte! Ai fost aici toată noaptea?

— Mă tem că am adormit, spuse Kerry încet.

— Chiar aşa? întrebă el, cercetându-i părul ciufulit, şi rochia mototolită. Şi unde, dacă pot să ştiu?

— În biroul tău, spuse ea. Îmi pare rău, ştiu că nu trebuia să intru acolo, dar căutam… voiam să…

— Să scapi de toţi? Chiar aşa plictisitoare ţi s-a părut petrecerea?

— Nu, mă simţeam obosită şi am vrut doar să mă aşez un moment sau două undeva, într-un loc liniştit. Iar fotoliile tale sunt atât de confortabile, încât am adormit.

— Şi unde mergeai acum, când ai dat peste veioză? Arătai la fel de vinovată ca un hoţ, când am aprins lumina.

— Mă… duceam acasă.

— Ai fi avut noroc să găseşti un taxi la cinci şi jumătate dimineaţa. Apoi, zâmbind: Ce crezi că ţi-aş fi făcut dacă aş fi aflat că ai dormit în biroul meu? Te-aş fi bătut la fund?

— N-avea rost să te trezesc. Voiam doar să-mi iau haina, dar m-am lovit de masă. Se aplecă şi ridică veioza. Nu pare să fie spartă. Pot suna de aici pentru un taxi?

— Poţi, dar n-o vei face. În primul rând, o voi suna pe Liz ca s-o liniştesc în privinţa ta şi apoi vreau să-ţi spun ţie ceva. Şi dacă vrei să te revanşezi în vreun fel, ai putea să pregăteşi o cafea. Bucătăria e acolo, după porţiunea aceea de mobilă. Apasă pe butonul alb şi totul se transformă. Nu mă întreba cum funcţionează, pentru că nu eu am proiectat casa asta.

Kerry făcu ceea ce i se spusese, pentru că n-avea încotro. Bucătăria era micuţă, dar complet echipată.

Tânăra găsi tot ce-i trebuia şi se apucă de cafea.

— Ceştile sunt în dulăpior şi tava tot acolo, îi spuse Ryan din uşă. O s-o bem în sufragerie.

— Ce a spus Liz?

— Era uşurată că eşti bine. Când a ajuns acasă, mi-a telefonat şi mi-a spus că nu veniseşi. Era foarte speriată. Ea şi cu Adrian au plecat devreme, crezând că pe tine te va duce acasă Ray.

— La ce oră s-a terminat petrecerea? întrebă ea.

— Pe la trei. Dar a fost de-ajuns. Cred că ai fost extrem de obosită dacă n-ai auzit vacarmul de la plecare.

— Dormeam.

— Nici nu mă îndoiesc că făceai altceva. Nu te-ai fi compromis degeaba.

— Compromis?

— Eşti de mai bine de două ore aici, cu mine. Crezi că e cineva care ar crede că nu s-a întâmplat nimic între noi?

— Dar nu ştie nimeni de asta, în afară de Liz. Iar ea nu va vorbi.

— Şi dacă te-ar vedea cineva când ieşi? Laptele vine cam la ora la care te strecurai tu afară. Iar în următoarea oră trebuie să te scot afară din casă, pentru că vine menajera care ne va surprinde împreună.

— Şi ar fi chiar atât de surprinsă? întrebă Kerry cu ironie.

— Uite ce e, draga mea, eşti prea tânără ca să-mi ceri mie socoteală. Şi aşa e de-ajuns pentru mine că te furişai afară din casa mea crezând că dacă te-aş surprinde mi-aş pierde minţile şi ţi-aş face ceva nefiresc. Recunosc că eşti atrăgătoare şi că sunt conştient de farmecul tău, dar nu obişnuiesc să forţez femeile să facă ce nu vor.

— Chiar crezi că e necesară predica asta? N-am avut niciodată o astfel de părere despre tine, aşa că te rog să nu mai continui.

— Şi acum, unde crezi că pleci?

— Să-mi iau haina şi apoi să caut un taxi.

— Ba nu pleci nicăieri. O să stai aici şi o să-ţi bei cafeaua cât mă îmbrac eu. O să te duc acasă.

Kerry îl ignoră şi trecu pe lângă el, dar fu oprită de o mână puternică. Orbită de furie, se întoarse şi-i trase o palmă. Apoi, fu luată pe sus şi pusă pe canapea.

Bărbatul îşi puse mâna pe obrazul înroşit.

— Dacă n-aş fi conştient că merit pe jumătate palma sta, te-aş învăţa minte. În zece minute sunt gata.

O lăsă tremurând pe canapea, de furie şi de ruşine.

În exact zece minute, bărbatul îşi făcu apariţia.

— Haina ta e în dormitor, nu-i aşa?

— Da, spuse ea, ridicându-se în picioare. Cafeaua e încă fierbinte. Vrei o ceaşcă?

— Nu, mulţumesc. O să beau când mă întorc. Mă duc să scot maşina.

Fata merse şi îşi luă haina şi geanta, apoi ieşi şi urcă în maşina parcată în faţa casei. Cât de multe lucruri se întâmplaseră de când ocupase acelaşi loc, alături de Ryan! îşi schimbase adresa, îşi uitase vechii prieteni, jucase într-o piesă de succes şi se îndrăgostise de un bărbat care putea avea la picioare, într-o secundă, orice femeie de pe lumea asta.

Oh, Doamne, se gândi ea. De ce nu i s-a întâmplat să simtă asta pentru Ray?

Ajunseră la apartament în zece minute. În acest timp.

Ryan nu scoase niciun cuvânt.

Abia când opri, o privi şi vorbi:

— Îţi sugerez câteva ore de somn într-un pat confortabil, altfel nu vei face faţă diseară.

Kerry nu mai spuse nimic, doar ieşi şi închise uşa în urma ei. Ryan aşteptă până intră în casă, apoi plecă.

Când intră în dormitor, Liz se trezi.

— Credeam că vii mai târziu. Te-a adus Ryan?

— Da, spuse fata şi începu să se dezbrace. Ştia că Liz nu se mulţumeşte cu atât, dar nu vedea ce mai trebuia să adauge.

— Ei bine? întrebă fata. Ai petrecut o noapte în casa unui bărbat şi doar atât ai de spus? Eşti tare!

— Chiar trebuie să glumeşti pe seama a orice? întrebă fata, dar regretă imediat gestul. Îmi pare rău, Liz. Sunt obosită.

— Da, şi ai avut o discuţie aprinsă cu Ryan. A fost enervat?

— Da.

— Ciudat, la telefon mi s-a părut că vorbea normal. Chiar a şi glumit.

— Dar nu te-ai gândit că aş fi putut rămâne la el?

— Nu ştiam ce să cred. Am rămas cu Adrian până la trei aici, şi am crezut amândoi că te va aduce Ray. Te văzusem vorbind cu el şi am crezut că aveţi alte planuri. Dar când i-am telefonat, şi el s-a arătat îngrijorat, spunând că nu e genul tău să pierzi nopţile.

— Cum de ştie el asta? Abia mă cunoaşte.

— Cunoaşte bine oamenii. Cred că ascunde mai multe decât lasă să se vadă. Nu ţi-a făcut avansuri, nu?

— Nu!

— Stai, nu te enerva!

Doar întrebam. Dar trebuie să fi făcut el ceva de eşti în starea asta.

— Bine, dacă tot vrei să ştii, află că m-a prins încercând să ies din apartament fără să-l trezesc, şi a crezut că o fac pentru a-l împiedica să profite de situaţie. Mi-a ţinut o predică în legătură cu asta şi cam asta e tot.

Kerry îmbrăcă pijamaua şi începu să se demachieze.

— Şi aşa a fost? întrebă Liz uşor.

— Ce să fie?

— Ţi-a fost frică?

— Da, spuse ea, amintindu-şi de acele momente. Dar

nu în felul în care credea Liz. Trebuia să înveţe să trăiască cu aceste sentimente pe care le simţea faţă de Ryan, având grijă ca el să nu afle niciodată de ele, pentru că nu putea trăi cu aşa ceva. Dar doar pentru că am arătat ca o proastă, adăugă ea cu voce tare. Uită de asta, Liz. Sunt sigură că el deja a făcut-o.

Dar când se vârî în pat, lacrimile îi inundară ochii. Trebuia să-l uite. Nu-şi putea permite s-o distrugă în felul ăsta.

Capitolul 8

— Oh, şi mai ascultă şi asta, spuse Liz, încântată: „O piesă extraordinară, cu Ryan Maxwell în rolul lui Antoniu, ceea ce m-a făcut să mă simt privilegiat că am luat parte la un asemenea spectacol. Domnişoara Vincent e cu adevărat impunătoare, pasională şi foarte frumoasă, dar nu se potriveşte nici pe departe cu un rol de o asemenea anvergură. Pe de altă parte însă, domnişoara Kerry West, aflată la rolul de debut, a impresionat audienţa cu trăirea simplă şi absolut fascinantă a personajului Charmian”. Iar ăsta e al treilea articol unde îţi este menţionat numele. Paula o să te adore!

Kerry împături ziarul pe care-l citea şi-l puse pe măsuţă.

Numai într-un articol Paula era lăudată de un critic, dar în rest, doar numele lui Ryan apărea peste tot. Şi numele ei apăruse în multe articole, şi criticii chiar o lăudaseră şi spuseseră despre ea că e o actriţă promiţătoare.

— Mai bine ne-am pregăti dacă vrem să ajungem la teatru la timp, spuse ea.

— Nu pot să-mi dau seama cum de eşti atât de calmă după tot ce-ai citit, spuse Liz, uimită. Tu nu realizezi că toţi te laudă şi cred în tine?

— Ray mi-a spus aseară că mulţi oameni nu ţin cont de părerea criticilor.

— Aşa e, dar asta se întâmplă doar când criticii au păreri împărţite. Dar despre tine, toţi au spus acelaşi lucru.

— Dar cei care n-au spus nimic?

— Ce e cu ei? Sunt unii care dau atenţie doar personajelor principale, dar toată lumea ştie că o piesă bună e făcută de o echipă de actori. Personal, dacă eu aş fi primit criticile astea, aş fi fost în stare să mă consider mai tare ca Paula.

— Îmi imaginez că ai fi în stare să faci asta, spuse fata.

A A t râzând.

— De ce nu? O să vezi tu, că din cauza ziarelor, o să încerce să-ţi facă viaţa amară. Şi dacă n-o pui la locul ei, atunci înseamnă că eşti mai bleagă decât credeam.

Era mai bleagă decât se credea şi ea, îşi spuse Kerry, ridicându-se.

— Mă duc să mă îmbrac.

Warren Trent părăsi producţia cu „Antoniu şi Cleopatra” la câteva săptămâni de la premieră, spunând că a făcut tot ce s-a putut în privinţa regiei.

Publicul venea în număr mare la spectacol şi toată lumea era sigură că piesa avea să se mai joace timp de câteva săptămâni.

Însă înainte de a pleca, Warren vorbi cu Kerry:

— Ai mult talent, draga mea, chiar foarte mult. Dar trebuie evidenţiat şi canalizat în direcţia potrivită. De mult timp încerc să-mi formez propria echipa, cu care să mă concentrez pe clasici. Ţi-ar plăcea să ni te alături?

Emoţionată, Kerry abia putu să-i mulţumească, iar regizorul o bătu părinteşte pe umăr.

— Nu fi recunoscătoare prea devreme, spuse el. Aştept multe de la tine şi fără îndoială o să mă urăşti mai mult decât m-ai urât vreodată. Oricum, vei avea companie, pentru că intenţionez să-i ofer şi nepoatei lui Ryan un loc.

Poate n-are talentul şi sensibilitatea ta, dar e o actriţă promiţătoare.

— El… ştie că vrei să-i propui asta lui Liz?

— Da, şi e de acord că îi trebuie o astfel de disciplină ca să se poată dezvolta ca artist.

Şi ca să se poată îndepărta de Adrian, gândi Kerry.

În aceste săptămâni rămase, încerca să-l evite cât putea de mult. De câte ori se întâlneau pe coridor, se salutau şi atât.

Uneori simţea că ar fi dat orice ca să revină la relaţia pe care o avea cu el înainte de premieră, dar apoi îşi spunea că poate era mai bine că se întâmplase aşa, fiindcă o astfel de relaţie ar fi făcut-o să sufere şi mai mult. Dar de un lucru era sigură: până vor pleca, Ryan nu va mai trece pe la apartamentul lor. Reacţia Lizei la propunerea lui Warren era oarecum amestecată. Bineînţeles că i-ar fi făcut plăcere să lucreze câteva sezoane sub îndrumarea lui Warren Trent, dar nu se putea hotărî ce să facă.

— Am spus că o să mă mai gândesc, îi zise ea lui Kerry. Presupun că am intrat pentru că sunt nepoata lui Ryan. Până la urmă, nu sunt la fel de importantă pentru el ca actriţă. Cel puţin, nu cum eşti tu. Şi sunt o mulţime de fete care ar da orice să profite de şansa asta.

— Şi de ce n-o faci tu?

— Pentru că, spuse ea, s-ar putea să am şansa de a juca într-o producţie pe termen lung, într-un rol pe care-l doresc foarte mult.

— Serios? Dar de ce n-ai spus nimic? se entuziasm Kerry. Dar după un moment, spuse repede: dar, stai puţin, la ce te referi?

— La ce crezi? O privi cu ochi strălucitori. Vreau să mă căsătoresc cu Adrian. Şi nu te mai uita aşa. Nu e o idee atât de deplasată. Chiar ne potrivim.

— Oare? Liz, cum poţi fi sigură de una ca asta? îl cunoşti doar de câteva săptămâni. Poate e doar un

capriciu.

— Ştiu că nu e aşa. N-am intenţionat să se întâmple asta, dar cum ai spus-o şi tu, dragostea îşi urmează propriul curs. Recunosc că Adrian are multe defecte, dar e şi un om bun.

— El ce simte?

— Cam asta e problema. Spune că mă iubeşte. Chiar el a fost cel care a adus în discuţie căsătoria, dar… cred că a aflat de Ryan.

— Cum?

— Nu ştiu sigur. Bănuiesc că poate a ghicit, sau poate a trecut într-o zi cu maşina prin faţa casei şi a văzut maşina lui parcată aici. Dădu din umeri. Acum chiar nu mai contează. Dar oare ştie sau nu?

— Dar nu văd care ar fi diferenţa dacă ar şti.

— Nu înţelegi? Dacă află de legătura dintre mine şi Ryan, atunci ar înţelege că prin căsătorie s-ar lansa şi mai mult în teatru.

— Oh, dar nu cred că un bărbat s-ar căsători doar pentru a avansa în carieră.

— Nu fi atât de naivă! Sigur că ar face-o! Poate s-ar mai gândi puţin dacă m-ar găsi respingătoare din punct de vedere fizic.

— Uiţi de un lucru. S-ar putea ca Ryan să nu fie pregătit să-l ajute, chiar dacă e soţul tău. Un actor trebuie să fie potrivit pentru un rol, iar Adrian ştie treaba asta.

— Ştiu, dar eu cred în el şi ştiu că ar putea juca în mai multe roluri. Însă ştii cum merg lucrurile astea. Trebuie să participi mai întâi la audiţie. Şi mai e ceva: Ryan va produce o piesă, imediat după ce se încheie acest sezon. Iar rolul principal e făcut parcă pentru Adrian. Şi ştiu asta, pentru că el însuşi a spus-o.

— Dacă-l iubeşti atât de mult, trebuie să ai şi încredere în el?

— Aici intervii tu. Trebuie să mă ajuţi să aflu dacă şi

el simte la fel pentru mine.

— Eu? întrebă fata, uimită. Cum?

— Vorbind cu el şi încercând să-l faci să se dea singur de gol. Ar fi inutil să încerc eu, pentru că dacă mă iubeşte, ar sta tot timpul pregătit. Cu tine sunt sigură că nu va fi atât de atent.

— Liz, nu pot. Ce să spun? Cum?

— Oh, o să găseşti tu ceva şi o să ştii după figura lui dacă minte sau nu. În acelaşi timp, se auzi ciocănitul în uşă şi Liz mai adăugă: Te rog, faci asta pentru mine?

Kerry habar n-avea cum să se descurce cu sarcina pe care i-o încredinţase Liz, dar fiind vorba de prietena ei, va trebui s-o facă cumva.

— Dar trebuie să-mi acorzi puţin timp.

— Warren mi-a dat timp de gândire până după acest sfârşit de săptămână. Trebuie să ştiu până luni seară. Ceea ce-mi aminteşte că mama ne-a invitat pe amândouă duminică acasă. Ţi-ar plăcea să vii?

— Ar fi frumos. Apoi, după o pauză: Liz, dacă afli că Adrian a ştiut tot timpul ăsta de Ryan, ai mai renunţa la carieră în favoarea lui?

— Sigur. Aş îndura orice, în afară de faptul că aş fi fost folosită.

Aşa cum devenise un obicei, Kerry ieşi după spectacol la cină cu Ray. Pe tot parcursul acesteia se gândi doar la Liz şi la Adrian. Era adevărat că se potriveau în unele aspecte, dar oare bărbatul n-avea cumva un scop ascuns?

— Eşti foarte serioasă şi tăcută în seara asta, remarcă Ray, iar Kerry deveni conştientă de el şi-i zâmbi puţin.

— Mă întreb ce să comand. Pastele alea de luni nu mi-au picat prea bine.

— Eşti o actriţă foarte bună, Kerry, dar o mincinoasă nepricepută. De ce nu-mi spui ce te preocupă cu adevărat?

Poate te pot ajuta.

Dacă ar putea face un miracol, da, gândi Kerry, dar spuse doar:

— Nu-i nimic. Cred că vreau o pizza Napoli.

— Nu cumva îţi faci griji pentru Liz? nu vru el să abandoneze subiectul.

— Liz? îl privi ea. De ce mi-aş face griji în privinţa ei?

— Pentru că eşti genul care ţine la prieteni, şi poate îţi faci griji din cauza legăturii dintre ea şi Adrian.

— Da, ezită Kerry. Ray, tu crezi că Adrian ar fi în stare să se folosească de cineva pentru a-şi atinge scopurile?

Bărbatul tăcu o clipă.

— Nu sunt sigur. E clar că nu e un înger – iar lucrul ăsta l-ar spune el primul – dar nu sunt în măsură să-mi dau cu părerea în privinţa asta. Apoi, adăugă: are legătură cu Ryan Maxwell, nu-i aşa?

— La ce te referi?

— Poate mă înşel, dar am stat aseară în spatele lui şi al lui Warren când acesta din urmă îl întreba dacă e bine să-i ceară Lizei să se alăture echipei lui. Am avut oarecum impresia că e o legătură între ei. M-am înşelat?

— Nu, spuse Kerry. Ryan e unchiul Lizei.

— Atunci, de ce atâtea secrete?

— Ideea Lizei. A vrut să ajungă acolo prin propriile forţe.

— Admirabil, dar e o mare pierdere de timp. Maxwell ar fi putut s-o ajute enorm.

— Da, fără îndoială. Şi ar putea face asta şi pentru bărbatul cu care se căsătoreşte.

— Şi crezi că Adrian plănuieşte… Se opri şi dădu din cap. Cum ar putea şti despre asta? Eu am aflat din întâmplare.

— Nu ştiu. Nici măcar nu ştiu sigur dacă a aflat. Ray, te rog să nu mai spui nimănui despre asta, da? Deja am

vorbit mai mult decât trebuia.

— Poţi să ai încredere în mine. După ce spuse asta, întinse mâna după mâna ei şi o luă într-a lui. Să nu uiţi asta. Oricând vei avea nevoie de mine, o să fiu aici pentru tine.

— Mulţumesc, Ray.

— Oricând, frumoasa mea. Ia spune-mi, ce voiai să comanzi?

Ocazia de a vorbi cu Adrian veni mai repede decât se aşteptase Kerry. La spectacolul din următoarea zi, tânăra se pomeni că ajunsese mai devreme în culise, înainte de al treilea act. Se întoarse să vadă dacă Liz e lângă ea, dar se părea că era singură. Exact la timp, îşi spuse mai târziu, când Adrian ieşi de pe scenă şi ajunse la ea.

— Hei! Ce căldură infernală e acolo, zise el, ştergându-şi fruntea cu o batistă. Dar ce bine arăţi! Peruca şi machiajul te transformă într-o adevărată ispită. Păcat că zilele astea sunt prins.

Era într-adevăr ocazia perfectă.

— Prins în ce sens? Adică vrei să spui că eşti îndrăgostit de Liz?

— Parcă ne înţeleseserăm că Liz n-are nevoie de un gardian.

— Nu are. Pur şi simplu sunt curioasă să ştiu cât de reale sunt sentimentele tale.

— Poate vrei să spui că Liz e curioasă, nu-i aşa? Ştiam eu că nu pot s-o duc de nas.

— Deci, e adevărat că ai ştiut de Ryan în tot timpul ăsta?

— Da.

— Şi ai ieşit cu Liz doar pentru că sperai că-ţi va fi de folos.

— La început, da, dar, o prinse el de mână când vru să plece, trebuie să mă crezi că am ştiut abia după ce am început să ies cu ea. Iar acum, sentimentele mele s-au

schimbat.

— Nu pe mine trebuie să mă convingi.

— Ştiu, dar trebuie să mă crezi.

— Te cred, dar văd că te-a luat prin surprindere toată treaba asta.

— Aşa e. Acum, nu ştiu ce să fac. Cum s-o conving, Liz? Cum o fac să mă creadă?

— Începe prin a-i spune totul încă de la început. Ea vrea să te creadă, aşa că pe jumătate treaba e făcută. Întoarse capul şi-l observă pe Ryan, de partea cealaltă a scenei, că o priveşte.

— Te simţi bine? Te-ai făcut palidă dintr-odată.

— Da, sunt bine. Intru. E rândul meu.

Capitolul 9

La unu noaptea, Liz o trezi pe Kerry. Strălucea de bucurie şi prietena ei nu-şi amintea s-o mai fi văzut vreodată atât de frumoasă.

— Să înţeleg că totul e bine? murmură ea şi Liz se aplecă s-o îmbrăţişeze.

— Mulţumită ţie, da. Adrian mi-a povestit totul, de când a găsit pe canapeaua noastră creionul acela pe care îl auzise cândva pe Ryan spunându-i Paulei că-l are de la nepoata lui. A spus că i-au trebuit doar câteva zile să-şi dea seama că nu va face nimic cu ideile lui. Adăugă cu bucurie: să fii îndrăgostit e un lucru minunat, Kerry. Ar trebui să încerci şi tu.

— Când e nunta? întrebă fata.

— Cât mai curând posibil. Putem merge în luna de miere şi după ce se termină stagiunea.

— Când le vei spune părinţilor?

— Duminică. Şi luni, Adrian va veni să-i cunoască.

— Şi Ryan?

O clipă, Liz se încruntă.

— Nu cred că va fi de acord cu asta, dar, mă rog, asta e. Oricum, chiar el spunea mereu că viaţa şi-o face fiecare

după cum crede de cuviinţă.

Şi asta trebuia să facă şi ea, se gândi Kerry cu hotărâre. Dacă nu-l putea avea pe Ryan, cel puţin avea munca. Iar de acum încolo, nu se va mai gândi la altceva decât la teatru şi la propria carieră.

Casa familiei Lizei era situată la est de Northwood, într-o zonă liniştită. Rachel le întâmpină bucuroasă pe cele două fete.

— Luăm prânzul în jumătate de oră, anunţă ea, veselă. Ai vrea să-ţi vezi camera mai întâi, Kerry? Iar apoi, putem bea împreună ceva înainte de masă.

Camera de oaspeţi era chiar lângă cea a Lizei, iar priveliştea care se zărea de la fereastră era minunată. Se vedea întreaga grădină, acoperită de flori, şi Kerry îşi imagina cât de relaxant trebuie să fi fost aici în timpul unei zile însorite de vară. Dar la vară, va fi departe, în nord, ocupată cu proiectul lui Warren Trent. Cine ştie dacă va mai avea timp pentru o clipă de relaxare?

Liz bătu în uşă şi intră în timp ce se pieptăna. Se aşeză pe pat şi o privi preţ de o clipă, după care spuse cu blândeţe:

— Ştii, Adrian avea dreptate. Verdele într-adevăr îţi vine bine. Ar trebui să-l porţi mai des. Nu faci totul ca să atragi, Kerry.

— Poate că nu, spuse fata, cu calm în voce. Când ai de gând să le spui? întrebă ea, schimbând vorba.

— Oh, nu ştiu, spuse ea, mergând spre fereastră şi privind afară, ca un copil mic.

— Poate diseară, când o să-i prind singuri. În niciun caz n-o s-o fac acum, cât Ryan e în preajmă.

— Ryan? Kerry rămase nemişcată. Nu mi-ai spus…

— Că şi el petrece aici sfârşitul de săptămână? Liz se întoarse s-o privească. Şi dacă aş fi făcut-o, ai mai fi vrut să vii? Nu, n-ai fi vrut, spuse ea, fără să-i aştepte răspunsul. Ai fi spus: mulţumeşte-i mamei tale pentru

invitaţia pe care mi-a făcut-o, dar am alte planuri. Uite ce e, Kerry, garantez că Ryan a uitat de incidentul din noaptea aceea. De ce nu poţi face şi tu asta?

Ce bine ar fi fost dacă lucrurile ar fi fost atât de simple! Ce bine ar fi fost dacă l-ar fi putut privi pe Ryan drept în ochi şi i-ar fi putut spune că uitase de noaptea aceea! Dar până la urmă, de ce nu trecea cu vederea peste astea? în mod clar i-ar fi fost mai bine dacă i-ar fi arătat că nu-i pasă de el, altfel ar fi ghicit singur ce sentimente îi poartă.

După-prânz, Willis a sugerat o plimbare prin pădure şi apoi servitul ceaiului în sat.

— O să-ţi facă incredibil de bine şi o să-ţi dai seama de condiţia fizică pe care o ai, îi spuse el lui Kerry.

— Dacă ai cunoaşte-o mai bine, n-ai mai spune asta, zise Liz. De când o ştiu, am mers pe jos mai mult decât am mers tot timpul cât am stat aici. Semănaţi mult în privinţa asta.

— Mă bucur să aud una ca asta, zâmbi Willis. Trăiam cu impresia că generaţia din ziua de azi nu se poate deplasa decât cu maşina.

— Nu prea am avut posibilitatea să aflu asta. Dar bănuiesc că există şi aici un avantaj, dacă te grăbeşti undeva.

— Cred că nu şi în Londra. îi tot spun lui Ryan să-şi lase maşina în garaj şi să se plimbe atunci când e nevoie cu un taxi. Dar nu vrea asta. Cred că nu-i place să fie condus de alţii. În cele câteva ocazii când a fost pasager în maşina mea, a stat ca pe ace.

— La felul în care conduci, nu mă surprinde deloc, dragă. De asta nici nu prea te însoţeşte.

— Ce să zic? Aşa frate, aşa soră.

Lui Kerry i-a plăcut atât de mult după-amiaza aceea, încât chiar uită câteva ore de Ryan şi de seara în care urma să-l vadă.

Dar când ajunseră acasă, reveni cu picioarele pe pământ.

— Ryan, spuse Willis, nu te aşteptam înainte de şase. De ce n-ai intrat? Doar aveai cheie.

— Aşa e. Dar n-o am la mine. Nu-i nicio problemă. Am ajuns doar de cinci minute. Îşi privi nepoata şi apoi pe Kerry, care avea părul ciufulit de vânt şi pielea strălucind de soare. I se adresă lui Rachel: văd că n-ai pierdut deloc timpul şi le-ai scos la aer proaspăt. Păcat că n-am venit mai devreme. V-aş fi însoţit cu drag.

— Într-adevăr. Haideţi să mergem pe la intrarea din spate. Suntem cam murdare.

Merseră toate trei şi se descălţară înainte de a intra în casă. Ryan dispăruse deja şi vorbea cu Willis în bucătărie.

Conştientă de înfăţişarea ei răvăşită, Kerry trecu repede pe lângă Ryan şi urca scările până în camera ei, ca să se schimbe pentru cină. Ştia că Ryan o urmăreşte cu privirea, dar nu se uită deloc la el.

Cina fu delicioasă. Chiar Rachel pregătise mâncarea şi cu toţii erau încântaţi de bucate.

După ce terminară, merseră în sufragerie, să bea cafeaua.

— Aseară, pe vremea asta, eram aproape de sfârşitul piesei, spuse Liz. Duminica e o zi atât de ciudată, mai ales în timpul sezonului. Nu eşti de părere cu mine, Ryan?

— Depinde de rolul pe care-l joc. La Shakespeare, cel puţin, o astfel de pauză mi se pare necesară. Acceptă o ţigară de la Willis şi, după ce-i mulţumi, şi-o aprinse. De câteva ori, am avut spectacole caritabile duminică seara, după care luni dimineaţa am început repetiţiile pentru piesele noastre, iar marţea mi se întâmpla să devin atât de confuz, încât îmi uitam pur şi simplu replicile, sau chiar le încurcam.

— Nu-mi imaginez cum ai putea uita tu replicile,

zâmbi Liz. Tu şi Kerry sunteţi singurele persoane pe care le cunosc care să aibă o memorie atât de bună. Ea ştie aproape toate replicile din piesă şi mişcările pe care trebuie să le facă Iras şi Cleo.

— Serios? întrebă Ryan cu scepticism în voce, privind în direcţia fetei. Poate ar fi trebuit să-ţi dea rolul Paulei. Chiar mă întreb ce vor face dacă vor continua cu ea şi în sezonul următor.

— Ce să facă? va ruina piesa, spuse Liz, cu siguranţă în glas. Şi nu mai fi răutăcios, Ryan. Ştii bine că Kerry i-ar da lecţii Paulei. S-o auzi cum îi spune replicile!

— Chiar aşa, de ce n-aş auzi-o? Ce părere ai, Kerry?

— Liz vorbeşte vrute şi nevrute uneori, spuse fata, vizibil stânjenită.

— Dar, te rog, Kerry, insistă Rachel. Chiar mi-ar plăcea să te aud interpretând unul dintre monologurile Cleopatrei.

— Ei, haide, nu poţi refuza gazda, spuse Liz. În picioare cu tine, şi dă tot ce ai mai bun!

Acum, nu mai avea cale de scăpare. Cu inima simţind că-i sare din piept şi cu mintea goală, puse încet ceaşca de cafea pe masă. Nu trebuia să-i permită lui Ryan s-o deranjeze cu prezenţa lui. Uită de audienţă şi începu să spună:

„Am visat că exista un împărat, Antoniu; Oh, dar e încă un vis… e încă un bărbat pe care-l văd…”

Starea de euforie o cuprinse şi, cu ochii închişi, mai rosti câteva replici.

După ce termină ultimele cuvinte, se lăsă tăcerea.

Deschise ochii şi se uită palidă la feţele din jurul ei. Ryan o privea cu admiraţie, iar fata simţi cum se îmbujorează. Oare de ce nu spunea nimeni nimic? Fusese un moment atât de prost?

Rachel rupse tăcerea.

— A fost minunat, draga mea. Mulţumesc pentru

clipele astea.

— Să nu-mi mai spună nimeni că vorbesc prostii, spuse Liz cu mândrie. Apoi, către Ryan: eşti foarte tăcut. Să îndrăznim să-ţi cerem părerea?

— Mă gândeam că mi-ar plăcea să aud aceeaşi interpretare din nou, după câteva luni de lecţii cu Warren.

— Oh? Crezi că nu s-a descurcat?

— Din contră, cred că s-a descurcat excelent, spuse el, privind-o pe Kerry. Dar foarte rar e ceva atât de bun încât să nu poată fi îmbunătăţit. De acord cu mine?

— Desigur, spuse ea repede. Şi abia aştept să lucrez cu Warren. E o ocazie grozavă.

— Aşa e, dar mai târziu vei putea spune dacă ţi-a făcut bine sau nu. În aceste săptămâni ori te va face mai bună, ori te va distruge. Asta e valabil pentru amândouă.

— Amândouă? întrebă Rachel, surprinsă.

— Nu le-ai spus, Liz?

Repede, privirile fetelor se întâlniră şi îşi zâmbiră o clipă. Niciuna dintre ele nu-şi imaginase această conversaţie, dar era clar că ar fi trebuit s-o facă.

— Nu, spuse Liz, în cele din urmă. Nu le-am spus.

— Vreun motiv special? întrebă Ryan privind când pe Liz, când pe Kerry. Îţi dai seama că dai cu piciorul unei şanse pe care alte fete s-ar simţi privilegiate s-o primească, spuse el.

— Ştiu, spuse ea. Şi mă simt onorată.

— Atunci, de ce?

— Mă mărit, spuse ea, privindu-şi mama.

Rachel şi Willis au rămas blocaţi, iar Ryan afişă o expresie impenetrabilă.

— Cu cine vrei să te măriţi? întrebă Rachel, după o pauză lungă.

— Se numeşte Adrian Vaughan, spuse Ryan. A jucat rolul Agrippa.

— Vrei să spui că tu ai ştiut tot timpul despre asta şi

n-ai spus nimic?

— Ryan n-a aflat de relaţia noastră decât în seara premierei, când am hotărât că trebuie să ştie. Şi nu v-a spus nimic pentru că a sperat să nu dureze. Apoi, cu voce mai hotărâtă. Ştiu că aţi fi preferat o perioadă de curtoazie – ca să folosesc un termen învechit – urmată de o logodnă şi mai lungă, dar personal cred că viaţa e mult prea scurtă ca să fie irosită astfel. Eu şi cu Adrian nu mai vrem să aşteptăm. Şi suntem foarte hotărâţi în privinţa asta.

— Înţeleg, spuse Rachel, care îşi cunoştea destul de bine fiica şi care credea în deciziile ei. Şi vom avea plăcerea de a-l cunoaşte pe acest… logodnic al tău, înainte de căsătorie?

— Oh, sigur că da, spuse Liz, uşurată că starea de şoc trecuse. De fapt, vine chiar mâine să vă cunoască. E în regulă, nu-i aşa?

— Dacă tot va fi membru al familiei noastre, poate veni oricând.

— Ryan, de ce ai sperat că se vor despărţi? Ai vreun motiv anume? întrebă Willis.

— Nimic special, spuse el, ridicându-se. Mă duc să fac plimbarea aceea pe care am ratat-o în după-amiaza asta. Vii, Kerry?

Era imposibil să-l refuze în asemenea circumstanţe, aşa că îi zâmbi Lizei şi-l însoţi afară din cameră.

— O să ai nevoie de pantofi şi de o haină. Eu mă duc să împrumut ceva de la Willis.

Fata îl ascultă tăcută şi urcă să îmbrace haina şi să încalţe pantofii.

Când coborî, Ryan o aştepta în hol.

Aerul de afară era rece şi curat, iar cerul senin, acoperit cu puzderie de stele sclipitoare.

Ieşiră pe poartă şi Kerry întrebă:

— Unde mergem?

— Nicăieri în mod special. Am ieşit ca să le dăm

câteva minute pentru a se lămuri lucrurile. Aş fi putut s-o omor pe Liz pentru ceea ce le-a făcut în seara asta părinţilor ei. De ce nu le-a spus mai devreme, când erau singuri?

— N-a avut ocazia. Voia să aştepte până mai târziu, când vor merge la culcare. Ai precipitat oarecum lucrurile aducând vorba despre Warren.

— N-aveam de unde să ştiu, spuse el cu sarcasm. Crezi că pot citi gândurile oamenilor? Bineînţeles că am adus vorba despre asta pentru că nu m-am gândit niciodată că Liz ar putea fi atât de proastă încât să dea cu piciorul la o asemenea şansă.

— Dar dacă Adrian rămâne la Londra, nu va dori să fie departe de el. Căsătoria poate fi la fel de importantă pentru o femeie cum e cariera, chiar tu ai spus cândva lucrul ăsta.

— Dacă am zis-o, nu m-am gândit la o căsătorie cu Vaughan. Ce are el de oferit în afară de o reputaţie îndoielnică? Sau Liz e destul de bleagă încât să creadă că-i poate schimba caracterul?

— Oare faptele nu arată că Adrian e deja într-un proces de schimbare? Poate are o reputaţie nu tocmai bună, dar o iubeşte pe Liz, de asta sunt sigură.

— Cum?

— Pentru că el însuşi mi-a spus-o.

— Iar tu bineînţeles că l-ai crezut.

— Aşa e, şi încă îl cred. Ce alt motiv ar mai avea pentru a dori să se căsătorească cu ea?

— M-aş putea gândi la câteva. Dar chiar dacă ar iubi-o, după ce noutatea s-ar consuma, ar căuta altceva.

— Oare asta nu depinde de femeie?

— Nu pentru un om ca Vaughan. El are nevoie de cuceriri care să-i hrănească mândria. Adăugă intenţionat: mai rămâi pe lângă el o perioadă şi s-ar putea să-ţi mai acorde o şansă. Nu eşti chiar genul lui, dar se spune că

perseverenţa are preţul ei.

— Vorbeam despre Liz.

— Nu evita subiectul, zise el, oprindu-se în faţa ei şi blocându-i calea. Cât va mai dura chestia asta? M-am săturat să te văd suferind după un om care nu te doreşte.

Ironia cuvintelor lui o atinse drept în inimă. îl privi palidă, iar el o luă în braţe cu pasiune şi începu s-o sărute ca un nebun, până o făcu să se topească de plăcere şi să-i răspundă cu aceeaşi intensitate. Când în final îi dădu drumul, abia se mai putea ţine pe picioare.

— Vezi, mai sunt şi alţi bărbaţi pe lumea asta. Şi pe mine nici măcar nu mă placi. Dacă s-ar purta la fel şi Ray, ar câştiga un loc în inima ta.

— Poate ar trebui să-i sugerezi tu asta, zise ea. Sunt sigură că ar aprecia sfatul unui expert. Putem să ne întoarcem, acum?

— De ce anume te temi? Că te-aş putea săruta din nou? Ţi-ar face bine. Cel puţin, preţ de câteva minute, te-ai purtat ca o femeie.

— Şi bănuiesc că orice femeie e incapabilă să-i reziste lui Ryan Maxwell. Ei bine, m-ai sărutat şi eu ţi-am răspuns. Dacă asta te face să te simţi mai bine, atunci n-ai decât. Dar pe viitor, te rog să mă laşi în pace. Ştiu să mă descurc fără ajutorul terapiei tale.

Tăcerea părea sa dureze o veşnicie până când Ryan adauga cu răceala:

— Am înţeles mesajul tău. N-o să te mai bat la cap. Să ne întoarcem.

Capitolul 10

Luni, Adrian ajunse pe la ora unsprezece şi fu întâmpinat cu mare bucurie de Liz care l-a adus pe terasă, unde Rachel servea cafeaua. Nu luă în seamă urările mai reci de bun venit ale părinţilor, şi lăudă grădina spre care geamurile din sticlă transparentă le ofereau o privelişte minunată. îl observă şi pe Ryan şi-l salută cu aceeaşi

antipatie cu care obişnuia.

Adrian se purta impecabil, iar până la masa de prânz, Rachel se declară cucerită de farmecul lui.

Ryan vorbi puţin, şi privea pe toată lumea de parcă era sigur că erau duşi cu vorba de Adrian.

Mai târziu, acesta aduse vorba despre artă, şi-i impresionă pe toţi cu observaţiile pe care le făcu în legătură cu decoraţia casei.

— Am auzit că şi tu te ocupi de pictură, îi spuse el lui Rachel, în timp ce se îndreptau spre sufragerie, unde aveau să servească prânzul. Ţii tablourile pentru tine, sau pot fi văzute şi de alţii?

— Să înţeleg că ai vrea să le vezi? Sau poate Liz ţi-a sugerat că dacă te-ai pretinde interesat de pasiunea mea, ai câştiga un punct în plus?

— Puţin din amândouă, de fapt. Şi eu îmi doream să devin artist când eram mai tânăr. Asta înainte de a descoperi actoria.

— Atunci, mai bine ai veni în biroul meu, spuse ea zâmbind. Pictez la mansardă, pentru că are ferestre mari şi pot să beneficiez de lumină pe tot parcursul zilei.

— Pot să vin şi eu? întrebă Kerry, nedorind să rămână singură cu Ryan.

— Sigur că da, dacă doreşti.

Pentru ochiul neexperimantat al lui Kerry, tablourile pe care le văzu în după-amiaza aceea i se parura chiar mai bune decât multe pe care le văzuse expuse în galeriile din oraş.

În timp ce Adrian îşi dădea cu părerea împreună cu Rachel, Liz o trase pe Kerry într-un colţ.

— Fericită? întrebă fata.

— Complet, veni răspunsul Lizei. Nu mi-aş fi schimbat planurile sau sentimentele dacă ei n-ar fi fost de acord, dar bine că sunt, nu-i aşa? Astfel, mă pot bucura pe deplin.

Liz se uită printre tablourile puse de mama ei într-o cutie şi spuse repede:

— Uite, aici e unul care te-ar putea interesa.

Kerry îl privi şi simţi cum se îmbujorează.

— E… foarte bun.

— Nu prea, răspunse Liz. Dar m-a ajutat să-mi dau seama de ceva. Kerry, eşti îndrăgostită de Ryan, nu-i aşa?

— E chiar atât de evident?

— Nu, chiar din contră. Până seara trecută, am crezut chiar că nu-l placi deloc.

— Seara trecută?

— Da, expresia care ţi s-a întipărit pe faţă când ţi-a lăudat interpretarea. Nu era doar mulţumire că un actor de talia lui te apreciază. O secundă, chiar ai lăsat masca deoparte. Cred că simplul fapt că sunt şi eu îndrăgostită, m-a făcut să-mi dau seama ce se întâmplă cu tine. Făcu o pauză, timp în care puse portretul la loc. Poate că pare o prostie, dar mă simt responsabilă pentru ceea ce s-a întâmplat. Dacă nu te-aş fi convins să vii să împarţi apartamentul cu mine, probabil că n-ai fi ajuns să ai sentimente atât de profunde pentru el.

— Ai dreptate, chiar e o prostie, spuse Kerry fără emoţie în glas. Stai liniştită. O să-mi treacă.

— Eşti sigură că el chiar nu…

— Nu, nu simte, spuse ea, cu seriozitate.

— Am crezut că… adică mereu te-a găsit atrăgătoare ca femeie. M-am gândit că poate…

— Bănuiesc că găseşte atrăgătoare multe femei, şi mai multe care să-l atragă. Nu se poate să fiu singura care s-a îndrăgostit de unchiul tău şi probabil nu voi fi nici ultima. Chiar tu ai spus că primeşte scrisori de la admiratoare din toată ţara.

— Da, dar ele nu contează, tu da.

— Nu pentru Ryan. Nu în felul în care aş vrea eu să contez. Uită de asta, Liz. În câteva săptămâni voi fi în nord,

sub îndrumarea lui Warren Trent, şi e foarte puţin probabil să-l mai întâlnesc vreodată.

— Dar n-o să laşi prietenia noastră să se strice din cauza asta, nu? Ştii bine că de câte ori vei reveni în oraş, vei avea un loc în casa noastră.

— Ce tot vorbiţi voi două acolo? întrebă Adrian, venind în spatele lor. Şi pe astea tot tu le-ai pictat?

— Da, dar cred că am văzut destule pentru după-amiaza asta. Liz, de ce nu-l scoţi pe Adrian în grădină, să vă bucuraţi puţin de soare? zise Rachel.

Pe la ora patru, Kerry o ajută pe mama Lizei să pregătească o gustare uşoară, iar la cinci urca în camera ei să-şi strângă lucrurile. Când ieşi alături de Liz, cei doi bărbaţi le aşteptau lângă maşini, alături de Rachel şi Willis.

— Liz, tu vii cu mine, da? întrebă Adrian, apoi spre Ryan: nu te superi dacă o conduci tu pe Kerry, nu-i aşa?

— Desigur că nu, spuse bărbatul care, fără nicio expresie afişată pe faţă, merse şi luă valiza din mâna fetei.

— Vino când vrei, Liz, mai ales că acum vei locui în nord, vei fi mult mai aproape de noi. De câte ori vrei să petreci câteva zile aici, te rog să revii, spuse Rachel.

— Aşa o să fac, zise Kerry, recunoscătoare pentru invitaţia pe care oricum n-avea de gând s-o onoreze.

Ryan nici n-o privi când se urcă în maşină. Doar le făcu cu mâna lui Willis şi lui Rachel şi porni motorul. Spuse:

— Îmi pare rău pentru asta, dar n-am avut de ales. O să fac tot ce-mi stă în putinţă să-ţi scurtez chinul.

Kerry nu răspunse nimic, doar întoarse capul pentru ca bărbatul să nu vadă lacrimile care jucau în ochii ei. Mândria era tot ce-i mai rămăsese şi trebuia să se agaţe de ea. Într-o oră, vor ajunge la teatru şi nu va mai da ochii cu el în afara lui.

Se auzi un zgomot în spatele lor şi apoi îi văzu pe

Adrian cum îi depăşeşte şi Liz le face fericită semn cu mâna.

— Prostul! Dacă îndrăzneşte să-i pună viaţa în pericol… Astea au fost singurele cuvinte pe care le-a mai rostit.

Apoi traficul s-a îngreunat şi au ajuns la teatru la şapte şi douăzeci. Bineînţeles, Adrian era de mult acolo.

Kerry ieşi uşurată din maşină, acceptă valiza de la Ryan şi spuse „mulţumesc”, după care merse în cabina ei.

— Hei, ce târziu aţi ajuns! o întâmpină Liz. Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. Ar fi fost ciudat să scornesc o scuză pentru a merge şi eu alături de tine şi Ryan.

— Stai liniştită, nu-ţi mai face griji, spuse fata care începu să se schimbe. Oricum, n-ar fi fost vreo diferenţă.

Ieşind din cabină, Liz şi Kerry au dat cu ochii de Paula care le măsură din priviri, apoi merse spre Ryan şi începu o conversaţie cu el.

Interpretarea din acea seară a fost una din cele mai nereuşite pentru Kerry. În momentele în care stătea pe scenă fără replică, rememora obsesiv faptele din seara precedentă. Încercă să fie atentă, dar îi veni foarte greu şi nu-şi mai recăpătă ritmul.

— Te superi dacă în seara asta te întorci singură la apartament? o întrebă Liz. Trebuie să vorbesc cu Adrian. Părinţii mei vor să aşteptăm până la sfârşitul sezonului şi să avem o nuntă la biserica din satul meu. Ştiu că nu va fi încântat, dar părinţii mei merită asta. Oh, abia aştept să fiu doamna Vaughan! Te superi dacă plec?

— Sigur că nu. Du-te. Vorbim mâine dimineaţă, dacă dorm când vii în seara asta.

Kerry se schimbase şi acum îşi pieptăna părul când uşa de la cabină se deschise vijelios şi Paula dădu buzna înăuntru. Arăta furioasă.

— Ai încercat să-mi distrugi rolul în seara asta! Proasto! Credeai că o să te las să scapi aşa uşor?

Kerry se întoarse s-o privească în faţă.

— Îmi pare rău dacă aşa ţi s-a părut ţie, dar să ştii că dacă am stricat ceva, acela a fost rolul meu.

— Doar pentru că am văzut ce încerci să faci şi te-am împiedicat. Eşti mai isteaţă decât am crezut. Dar îţi trebuie mai mult să mă învingi. Crezi că un sfârşit de săptămâna alături de Ryan înseamnă ceva pentru el? E bărbat, dragă, şi bărbaţii se dau în vânt după fetele drăguţe care li se aruncă la picioare.

Kerry era uimită de detaşarea cu care vedea problema. Nimic din ceea ce spunea femeia nu părea s-o afecteze.

— Despre ce vorbeşti?

— Te-am văzut când ai coborât din maşina lui cu valiza. Negi că ai fost cu el?

— Nu, nu neg, dar nu văd ce legătură are asta cu tine.

— Uite că are. Pentru că Ryan e al meu. Întotdeauna va fi al meu. Să nu uiţi asta!

— Eşti sigură că ştie şi el asta?

— O să ştie! O să-i arăt cât de mult poate sta fără mine. Între timp, să nu te mai văd cu el, că e vai de tine.

După ce ieşi din cameră, Kerry se gândi de ce nu-i spusese oare că Ryan doar o adusese de la casa Lizei? Dar asta ar fi însemnat să dea pe faţă secretul prietenei sale şi nu voia aşa ceva. Nu ştia totuşi cum de a putut să se înjosească atât de mult încât să se certe cu una ca Paula.

Când ieşi din teatru, îl văzu pe Ray aşteptând-o.

— Începusem să cred că ai de gând să-ţi petreci toată noaptea aici. Ce zici de cină?

— Nu în seara asta, Ray. Sunt extrem de obosită. Te rog să nu te superi, dar aş vrea să merg direct acasă.

— Arăţi cam răvăşită, fu el de acord. Lasă-mă măcar să-ţi chem un taxi.

Kerry nu-l refuză şi în două minute era deja urcată

într-o maşină.

— Eşti sigură că vei fi bine? Nu vrei să vin cu tine?

— Nu, mulţumesc, refuză ea. Sunt doar obosită. O să fiu bine.

— Te sun mâine dimineaţă. Poate putem petrece câteva ore împreună?

— Da, bine, cum vrei, veni răspunsul ei absent.

În acea noapte, Kerry dormi profund şi abia dimineaţa, pe la nouă, o trezi cântecul vesel pe care-l fredona Liz sub duş. Când aceasta veni în dormitor, Kerry deja se ridicase din pat şi-şi pusese un halat.

— Deci, până la urmă ţi-ai recăpătat cunoştinţa. Azi-noapte dormeai buştean, când am venit.

— Cum a primit Adrian vestea amânării? întrebă Kerry.

— Oh, nu prea rău. A recunoscut că i-ar fi plăcut să se ocupe el de toate, dar e de acord cu mine că părinţii mei merită asta. Mi-a spus că va trece peste tot dacă-i promit c' nu voi purta pălărie şi trenă. Ce păcat că trebuie să pleci din oraş cu Warren. Mi-ar fi plăcut să fii domnişoară de onoare la nunta mea. Oare crezi că vei putea pleca o zi sau două?

— Îl ştii pe Warren la fel de bine ca şi mine, spuse ea, bucurându-se în sinea ei că are ocazia să scape de acest eveniment. Pe cât de mult i-ar fi plăcut să-i vadă căsătoriţi pe Adrian şi pe Liz, pe atât ar fi urât să petreacă o zi chinuitoare în compania lui Ryan. Oricum, spuse ea cu voce tare, e drăguţ din partea ta că m-ai vrut pe mine.

— Aşa sunt eu, drăguţă, spuse fata râzând şi repezindu-se la telefonul care suna. E sigur Adrian, care-mi spune că va întârzia. Alo? Ray, aşteaptă puţin pentru că e la duş. Mă duc s-o întreb. Punând palma la receptor, o întrebă pe Liz: vrei să te vezi cu el azi? Spune ceva de o excursie la Hampton Court.

Pentru o clipă, Kerry se simţitentată să iasă din

apartament şi să uite o zi de toate, dar îi trecu. Era prea uşor să stea împreună cu Ray, să-i accepte bunătatea afecţiunea şi fără să-i ofere nimic în schimb. Prea uşor şi prea nedrept.

— Spune-i că-mi pare rău, dar nu pot. Şi ştiu că, din clipa aceea, Ray înţelese să nu mai revină cu un telefon.

Liz şi Adrian plecară să cumpere un inel. Kerry îi privi de la fereastră cum coboară scările, veseli.

Deretică prin apartament până la ora prânzului, apoi mânca ceva uşor şi ieşi în oraş la cumpărături. Când se întoarse, admiră safirul de la degetul Lizei şi pregăti o gustare uşoară pentru toţi trei. Pe la şase erau deja în drum spre teatru, iar pentru Kerry fu o uşurare să ajungă în cabină fără să dea cu ochii de Ryan sau de Paula. Acum avea o oră şi jumătate timp să se liniştească şi să intre în atmosfera personajului pentru a diminua eşecul din seara precedentă.

La şapte şi jumătate, cele două fete erau gata.

— Ştii, spuse Liz, am putea veni chiar cu o jumătate de oră mai târziu, astfel n-am mai aştepta atât, nu?

— Da, cred că ai dreptate.

— Ce zici de inelul meu?

— E superb. Dar, nu-l dai jos? Nu mi se pare prea egiptean.

— Oh, tu şi obsesia ta pentru detalii. Cine o să-şi dea seama?

— Aşa e, scuză-mă, ai dreptate. E un inel atât de frumos, încât nu te pot învinovăţi.

— Mulţumesc. Mi-aş dori ca şi tu…

Vorbele îi fură curmate de un ciocănit la uşă. Apariţia lui Ryan în cabină o făcu pe Kerry să devină agitată. Era deja îmbrăcat în toga lui şi pentru prima oară de când îl cunoştea, părea îngrijorat. Era urmat de directorul scund şi îndesat al teatrului, care arăta la fel de preocupat ca şi el.

— Îţi spun că e mult prea tânără şi neexperimentată, zise el cu voce tare. Trebuie să fie altcineva.

— Spune-mi tu cine, zise Ryan cu ochii la Kerry. Kerry, ai o jumătate de oră să schimbi costumul cu cel al Paulei. În seara asta, joci în locul ei.

— Despre ce vorbeşti?

— N-am fost destul de clar? Paula s-a îmbolnăvit şi n-are cine să-i ia locul. Joci în locul ei, pentru că tu ai înlocuitor. Sper că Liz n-a exagerat când a spus că ştii toate replicile şi mişcările. Fireşte, te voi ajuta şi eu.

— Dar aseară se simţea bine.

— Şi în după-amiaza asta era bine, dar acum are o migrenă puternică şi nu se poate prezenta aşa pe scenă. Nu prea e timp, aşa că mai bine te-ai grăbi.

— Nu… pot. Ryan, nu pot.

— Trebuie. O luă de umeri şi o privi în ochi. E mult public în sală. Nu putem amâna spectacolul acum. Trebuie s-o facem.

— Dar… ei pe Paula au venit s-o vadă în rolul Cleopatrei, nu o necunoscută.

— Tu nu eşti o necunoscută. Eşti o actriţă aclamată. Iar lucrurile astea s-au mai întâmplat şi înainte. Actori care au luat locul altora.

— Dar eu nu… sunt destul de experimentată pentru un astfel de rol.

— Du-te şi pregăteşte-te. Vei reuşi. Eşti singura care ne poate ajuta.

— Nu, spuse ea cu hotărâre. Nu voi face asta. Va trebui să le daţi banii înapoi.

— Bine, spuse Ryan nervos, dacă nu asculţi de mine, poate vei asculta de altcineva.

O duse pe Kerry în cabina Paulei.

— Ia loc, ordonă el, în timp ce forma un număr. Aşteptă câteva secunde, după care i se răspunse: Warren? Avem o problemă. Ştii că Paula e bolnavă şi te-am sunat ca

s-o convingi pe Kerry să-i ia locul. Cum? Sigur că e pregătită, dar pe mine nu mă ascultă, încearcă tu. Bine. Te rog să-l asculţi, îi spuse el lui Kerry.

— Kerry? începu Warren. Ce e cu povestea asta că refuzi să joci rolul Cleopatrei? Crezi că Ryan te-ar mai fi rugat dacă nu te credea capabilă? Se va face un anunţ, înainte de începerea spectacolului. Nimeni nu se va aştepta s-o vadă pe Paula. Tot ce trebuie să faci e să intri în pielea personajului, şi dacă Ryan spune că poţi s-o faci, atunci trebuie! O întreagă echipă depinde de tine. Kerry, mă auzi?

— Da, Warren, te ascult. Vrei să… îmi urezi noroc?

— Ce fată bună! Dar noroc spun celor care se îndoiesc de ei, ţie îţi dau în schimb toată încrederea mea. Du-te pe scenă şi arată-le cum ştie să trăiască şi să moară Cleopatra.

— Mulţumesc Warren, spuse Ryan după ce lu' receptorul din mâna fetei. Ai exact un sfert de oră. Marion te va ajuta.

A fost cel mai scurt sfert de oră din viaţa ei. După ce fu îmbrăcată şi machiată, Ryan veni în cabină şi aprobă schimbarea.

— Îţi mai trebuie doar peruca şi eşti gata.

Fata se privi în oglindă şi se întrebă cine era femeia aceea brunetă, îmbrăcată în auriu? Era o străină, nicidecum

Kerry West. Oh, nu putea interpreta rolul Cleopatrei.

— Opreşte-te! spuse Ryan când văzu că devenise palidă. Kerry, ştiu că mă urăşti, sau cel puţin urăşti ceea ce crezi că sunt, dar nu lăsa lucrurile astea să intervină acum între noi. Eu sunt Antoniu, tu eşti Cleopatra şi suntem îndrăgostiţi. Nu o dragoste comună, ci una pasională şi irezistibilă. Mă vrei. Şi nimeni şi nimic nu-ţi va sta în cale. Să-ţi aminteşti asta. E timpul să mergem.

Kerry nu ştiu cum ajunse la scenă. Publicul, informat

de schimbarea care survenise, nu s-a arătat prea încântat, dar şi-au dat seama că actriţa de pe scenă îşi dă toată silinţa şi o face chiar bine şi au început să privească cu interes.

La pauză, Kerry merse în cabina Paulei şi observă că nu veni nimeni după ea. Era sigură că Ryan le spusese să stea deoparte şi s-o lase să-şi revină, ca să poată duce piesa la bun sfârşit.

Pe parcursul actului doi, simţi că are publicul la picioare şi că acesta trăieşte rolul alături de ea. La pauză, reveni în cabină, oarecum mai încrezătoare. Chiar îi zâmbi uşor lui Ryan când acesta veni s-o întrebe cum se simte.

— Sunt bine, spuse ea. O să termin, Ryan. Nu ştiu cum, dar o să duc piesa la bun sfârşit.

— Termină la fel cum ai început şi cu toţii vom fi mândri de tine. Te descurci minunat. Mai mult decât am sperat noi. După seara asta, vei fi recunoscută în toată ţara ca fata care a interpretat personajul Paulei Vincent şi care a fost aclamată pentru asta.

Succes, gândi Kerry. Despre asta era vorba. Succes la doar douăzeci şi doi de ani. Iar ea ar fi în stare să schimbe asta pe altceva. Nu dorea acest succes. Dorea dragostea bărbatului care acum plecase din cabină. Fără el, succesul era doar un cuvânt.

Dar oare cum va juca în acest ultim act? Era cel mai important din piesă. Va trebui s-o facă pentru Ryan. Da, pentru el va reuşi.

Pe scenă, simţi cum publicul o soarbe din priviri, cum e părtaş la suferinţa şi decăderea ei. Când se lăsă cortina, Kerry era uimită de ropotele de aplauze, de cuvintele de laudă care i se adresau. Era fericită că totul se terminase. Scăpase!

O mână o împinse din spatele cortinei pe scenă. Era Ryan, dar în faţa mulţimii Kerry îşi dădu seama că e singură. Singură şi aplaudată de toată lumea. Lacrimile îi

şiroiau pe faţă de bucurie şi reuşi să facă o plecăciune înainte să intre din nou în spatele cortinei, unde o aştepta Ryan. Acesta refuză rugămintea directorului de teatru de a o mai lăsa pe Kerry să mai meargă o dată în faţa publicului, care părea’s nu mai contenească cu aplauzele.

— A trecut prin destule în seara asta, spuse el. O s-o încerc s-o duc jos, înainte de a începe nebunia. Spune-i lui Roger să transmită publicităţii că poate aştepta până mâine.

Kerry îl urmă fără să protesteze şi când ajunseră la cabina Paulei, fură înconjuraţi de ziarişti care o asaltară cu întrebări. Fata se ghemui în braţele protectoare ale lui Ryan şi acesta reuşi s-o ajute să intre în cabină.

După asta, minutele au trecut cu repeziciune. I-au fost prezentaţi oamenii care o aşteptau înăuntru, şi a fost felicitată de nenumărate ori. Doar un critic i-a spus:

— Eşti foarte tânără şi e clar că ai multe de învăţat, dar m-ai făcut să trăiesc la maximum ultima scenă din piesă.

Mai târziu, Kerry află că acesta era un critic foarte renumit, acelaşi căruia nu-i plăcuse interpretarea Paulei. După ce Ryan îi scoase pe toţi din cabină, Kerry se aşeză pe un scaun şi se gândi la ziua de mâine, când totul avea să revină la normal.

Tăcerea din cameră o făcu să devină conştientă de privirea lui Ryan. Arăta atât de frumos în acel costum egiptean! Parcă era un zeu.

— Mulţumesc că m-ai ajutat cu toate astea. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

— Ai fi cooperat. Vei învăţa pe viitor s-o faci singură.

— E mai bine aşa. Nu trebuie să te bazezi prea mult pe ceilalţi.

— Pentru unii aşa e, dar pentru alţii… Făcu o pauză. Tu ai nevoie de cineva, Kerry. Mi-ai demonstrat asta în ultima jumătate de oră. Ai nevoie de cineva pe care să te

bazezi şi în care să ai încredere. Şi lasă-mă să-ţi spun ceva. Adrian Vaughan n-ar fi fost potrivit pentru tine.

— Deja ştiu asta.

— Şi totuşi, îl iubeşti.

— Ba nu-l iubesc! Asta a fost o presupunere de-a ta. Niciodată nu l-am iubit! Nu mi-ai dat niciodată şansa de a nega asta. Crezi că ştii atât de multe Ryan, încât nu ştii de fapt nimic. N-am nevoie de Adrian, n-am nevoie de tine, n-am nevoie de nimeni! O femeie se poate descurca şi fără un bărbat alături…

— Stai, opreşte-te, spui prea multe, zise Ryan care veni la ea şi o luă în braţe. Nu te mai zbate, spuse el, când aceasta se zvârcolea să se elibereze. Nu pleci de aici nicăieri fără mine. Acum, hai să dăm cărţile pe faţă. Recunoaşte, Kerry. Recunoaşte că mă iubeşti la fel de mult cum te iubesc şi eu.

— N-are niciun sens Ryan, eu nu sunt făcută pentru relaţiile pe care le vrei tu. Nu vreau ca azi să mă doreşti şi mâine să nu mai simţi la fel.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Sigur că te doresc! Doresc să fii soţia mea! Te doresc aşa cum doreşte un bărbat femeia iubită. Nu înţelegi?

— Să mă căsătoresc cu tine? Spui să mă căsătoresc cu tine?

— Oh, sigur că asta am spus. Bineînţeles că şi eu m-am luptat cu sentimentele mele, dar nu mă pot împotrivi destinului. O roşcată cu ochi verzi care a intrat în inima mea din ziua audiţiilor.

— Şi… Paula?

— Cred că nu e cazul să vorbim acum despre ea.

— Ba nu, Ryan. trebuie să vorbim despre ea. Crezi că aş fi în stare să te împart cu altă femeie?

— Crezi că ţi-aş face una ca asta? Paula Vincent e un viciu la care am renunţat acum câteva săptămâni.

— Dar ai sărutat-o după premieră şi a fost cu tine la

petrecerea ta.

— Şi ce dacă am sărutat-o atunci? N-a însemnat nimic pentru mine. Iar la petrecere, oamenii voiau să vorbeasc cu noi amândoi, aşa că a trebuit să stăm împreună.

— Atunci, de ce te-ai dus să o vezi în după-amiaza asta?

— Nu m-am dus. A venit ea la mine. În zece minute a plecat şi m-a ameninţat că voi regreta asta. Restul, ştii cum a fost. Acum, de ce să irosim timpul când e un mod mai plăcut de a-mi arăta sentimentele?

O sărută cu pasiune şi de data asta ea nu se mai zbătu’s scape.

— O să ne căsătorim cât de repede posibil, spuse el. Sper că nu te superi dacă înainte de luna de miere vom mai juca pe scenă.

— Nu, dacă eşti şi tu cu mine. îi atinse buzele cu degetul.

E ca un vis, Ryan. Încă nu-mi vine să cred că trăiesc aşa ceva.

— Nu te mai gândi la asta, ci la viitorul nostru.

— Păcat că vom fi departe unul de celălalt un timp.

— Nu te îngrijora, nu vom fi. Vom lua o casă în nord şi vom fi împreună. Până la iarnă, vei fi pregătită să iei cu asalt teatrul West End, şi atunci îţi voi încredinţa un rol pe care-l pregătesc de mult pentru tine.

Kerry îmbrăţişă bărbatul puternic şi se simţi mândră că e iubită de el. Aveau o viaţă înainte, să facă planuri şi să se bucure de dragostea pe care o împărtăşeau şi care le lumina viitorul.

Sfârşit